

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารทางวิชาการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการลงทุน
2. แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน
4. นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการลงทุน

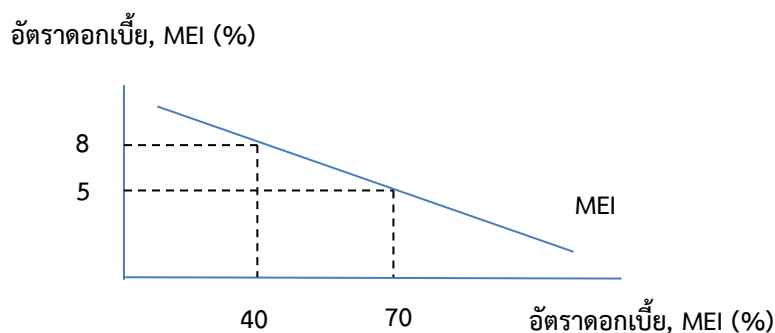
ทฤษฎีการลงทุน

ทฤษฎีการลงทุนที่ใช้ในการศึกษา ได้มีการพัฒนามาจากสมมติฐานจากนักวิชาการหลายสำนัก โดยมีข้อสมมติฐานที่แตกต่างกัน สำหรับในงานวิจัยนี้ได้มีการพัฒนาทฤษฎีการลงทุนดังกล่าวเพื่อให้เหมาะสมและใกล้เคียงกับวิวัฒนาการของภาวะเศรษฐกิจและการเงินที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ทฤษฎีการลงทุนของ Neoclassic ซึ่งกล่าวว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจะเป็นการพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างอัตราดอกเบี้ย (r) กับอัตราผลตอบแทนของการลงทุน หรือก็คือประสิทธิภาพการลงทุนหน่วยสุดท้าย (The Marginal Efficiency of Investment: MEI) การลงทุนจะเกิดขึ้นถ้าหาก MEI เท่ากับหรือสูงกว่าอัตราดอกเบี้ย ($MEI \geq r$) ในทางตรงกันข้าม ถ้าหาก MEI ต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ย ($MEI < r$) การลงทุนจะไม่เกิด ดังนั้นประมาณการลงทุนที่เกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจในระยะเวลาหนึ่งที่กำหนดให้จะเป็นเท่าใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับ MEI และอัตราดอกเบี้ย ความสัมพันธ์นี้อาจจะเขียนในรูปฟังก์ชันได้ว่า

$$I = f(MEI, r)$$

อาจกล่าวได้ว่า เส้น MEI นั้นอีกนัยหนึ่งก็คือ เส้นอุปสงค์สำหรับการลงทุน (Demand Curve for Investment) นั่นเอง เส้นอุปสงค์นี้จะแสดงว่า ถ้าหากอัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับสูง ปริมาณการลงทุนก็จะมีน้อย แต่ถ้าหากอัตราดอกเบี้ยลดต่ำลงปริมาณการลงทุนก็จะเพิ่มขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาดจะมีผลทำให้มีการเลื่อนไปมาจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งบนเส้น MEI ซึ่งมีผลให้ปริมาณการลงทุนที่ผู้ลงทุนต้องการเปลี่ยนแปลงไป ดังภาพ 2 (อุบลรัตน์ ลิ้มปปียาภิรมย์. 2540: 17-18)

ภาพ 2 การเปลี่ยนแปลงปริมาณการลงทุนบนเส้น MEI เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย

ที่มา: (กฤตยา ตติรังสรรค์สุข. 2544: 110)

จากภาพ 2 การลงทุนในปริมาณ 40 ล้านบาท จะยังคงให้ MEI ที่สูงเพียงพอและคุ้มค่าที่จะลงทุน ถ้าหากอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาดในขณะนั้นเท่ากับร้อยละ 8 แต่ถ้าจะลงทุนในปริมาณ 70 ล้านบาท MEI จะลดต่ำลง และการลงทุนในปริมาณนี้จะคุ้มก็ต่อเมื่ออัตราดอกเบี้ยเท่ากับร้อยละ 5 อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากอัตราดอกเบี้ยซึ่งมีผลกระทบต่อการลงทุน โดยทำให้มีการเลื่อนไปมาบนเส้น MEI แล้ว ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนที่สำคัญ ๆ ได้แก่ (กฤตยา ตติรังสรรค์สุข. 2544: 111)

1) การเปลี่ยนแปลงในรายได้ประชาชาติ (Change in National Income) อุปสงค์สำหรับสินค้าบริโภคย่อมมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการลงทุน โดยเฉพาะการลงทุนในด้านโรงงานและเครื่องจักรอุปกรณ์ต่าง ๆ มิใช่น้อย ถ้าหากมีการเพิ่มขึ้นในอุปสงค์สำหรับสินค้าบริโภค และการผลิตสินค้าบริโภคเพิ่มขึ้นเพื่อสนองตอบต่อการเพิ่มขึ้นในอุปสงค์นั้นไม่อาจกระทำได้โดยการใช้สินค้าคงคลังที่มีอยู่เดิม หรือโดยการใช้โรงงานและเครื่องจักรที่มีอยู่เดิม การลงทุนเพื่อสร้างหรือขยายโรงงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น ความต้องการในการบริโภคสินค้าที่เพิ่มขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจากการที่รายได้ประชาชาติสูงขึ้น ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการเพิ่มขึ้นในรายได้ประชาชาติ จะมีผลทำให้ความต้องการในการลงทุนเพิ่มขึ้น

2) ระดับรายได้ประชาชาติ (The Level of National Income) การลงทุนมีแนวโน้มที่จะสูงไม่เฉพาะแต่เมื่อรายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นเท่านั้น แต่การลงทุนยังสูงเมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับสูง

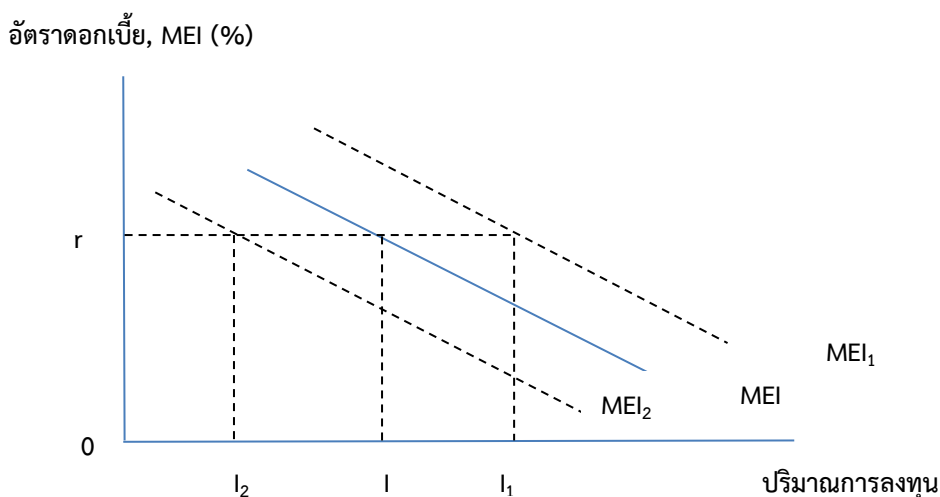
ด้วย ในทางตรงกันข้าม การลงทุนมีแนวโน้มที่จะต่ำไม่เฉพาะแต่เมื่อรายได้ประชาชาติกำลังลดลงเท่านั้น แต่การลงทุนยังต่ำเมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับต่ำด้วย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก เมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับสูงหรือต่ำ การใช้จ่ายในการบริโภคก็จะอยู่ในระดับสูงหรือต่ำตามไปด้วย

3. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา (Technological Change and Innovation) ย่อมมีผลทำให้ต้นทุนการผลิตมีแนวโน้มที่จะลดลง และทำให้อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่ผู้ลงทุนคาดว่าจะได้รับสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ปริมาณการลงทุนเพิ่มขึ้น

4. ภาษี (Taxes) ผู้ลงทุนมักจะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่เขาคาดว่าจะได้รับหลังจากหักภาษี ดังนั้นถ้าหากอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มขึ้น โดยที่สิ่งอื่น ๆ ไม่เปลี่ยนแปลง จะมีผลทำให้อัตราผลตอบแทนหลังหักภาษีของผู้ลงทุนลดลง ซึ่งจะส่งผลให้ความสนใจในการลงทุนลดลง

5. การคาดคะเนของผู้ลงทุน (Expectations) ในปัจจุบันการตัดสินใจในการลงทุนของภาคเอกชน ยังขึ้นอยู่กับคาดคะเนของผู้ลงทุนต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่ออัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่ผู้ลงทุนคาดว่าจะได้รับ ถ้าหากผู้ลงทุนคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคตในแง่ดี ก็ย่อมหมายความว่าผู้ลงทุนจะได้รับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนสูง ซึ่งจะส่งผลให้ความต้องการลงทุนเพิ่มขึ้น

ดังนั้นปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จะมีผลกระทบต่อการลงทุน โดยจะทำให้เส้น MEI มีการเลื่อนขึ้น (Shift Upward) หรือเลื่อนลง (Shift Downward) ดังนั้น แม้ว่าอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาดจะไม่เปลี่ยนแปลง ก็มีผลทำให้ปริมาณการลงทุนในขณะหนึ่งขณะใดเปลี่ยนแปลงได้ ดังภาพ 3

ภาพ 3 การเปลี่ยนแปลงเส้น MEI เนื่องจากปัจจัยอื่น ๆ เปลี่ยนแปลง

จากภาพ 3 ถ้าขณะหนึ่งขณะใดอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาดเท่ากับ r ปริมาณการลงทุนจะเท่ากับ I แต่หากมีการเปลี่ยนแปลงในปัจจัยในปัจจัยหนึ่งดังกล่าวข้างต้น เช่น มีการยกเว้นหรือลดหย่อน

อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ทำให้ผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนคาดว่าจะได้รับสูงขึ้น เส้น MEI จะเลื่อนขึ้นเป็นเส้น MEI₁ ถึงแม้ว่าอัตราดอกเบี้ยยังคงเท่าเดิมก็ตาม การลงทุนก็จะเพิ่มขึ้นเป็น I₁ ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันดังกล่าวข้างต้น เช่น มีการเพิ่มอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ทำให้ผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนคาดว่าจะได้รับลดลง เส้น MEI จะเลื่อนลงมาเป็นเส้น MEI₂ ซึ่งทำให้ความต้องการในการลงทุนลดลงเป็น I₂ แม้ว่าอัตราดอกเบี้ยจะคงเท่าเดิมก็ตาม

2. ทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เป็นทฤษฎีที่ได้รับอิทธิพลมาจากสำนักนีโอคลาสสิก ซึ่งได้ใช้ผลผลิตโดยรวมของระบบเศรษฐกิจมา เป็นปัจจัยในการกำหนดการพัฒนาเศรษฐกิจ ดังนั้นฟังก์ชันการผลิตจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการอธิบาย ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการผลิตต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ทฤษฎีนี้แบ่งการเติบโตของผลผลิตออกเป็น 2 รายการ คือ

2.1 การเติบโตของปัจจัยการผลิต (factor input) เช่น แรงงาน ทุน

2.2 การเติบโตของผลผลิตเปรียบเทียบกับ การเติบโตของปัจจัยการผลิต ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงมีวัตถุประสงค์ คือ ทำอย่างไรให้บรรลุถึงการเติบโตของปัจจัยให้เร็วขึ้นกับการบรรลุถึงการเติบโตของผลผลิตให้เร็วขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ การเติบโตของปัจจัยและได้กล่าวถึง การเปลี่ยนแปลงในอัตราส่วนของ GDP ที่แท้จริง ต่อ GDP ตามธรรมชาติ ที่เรียกว่า อัตราส่วนผลผลิต (Y/y) จะให้ความสนใจการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางเศรษฐกิจตลอดระยะเวลายาวนาน ซึ่งคาดคะเนได้ว่า อัตราส่วนผลผลิต (Y/y) ค่อนข้างคงที่ ดังนั้นทฤษฎีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ หมายถึง การเติบโตของ GDP ที่แท้จริงตามธรรมชาติ (y)

เราสามารถผลิตผลผลิต GDP (y) ที่แท้จริงได้จำนวนเท่าใด ณ เวลาที่กำหนดให้ย่อมขึ้นอยู่กับปริมาณของปัจจัยสำคัญ 2 ชนิดที่หาได้ทั้งหมด คือ ปัจจัยทุน (K) และปัจจัยแรงงาน (N) และพฤติกรรมของผลผลิตต่อปัจจัยเฉลี่ยที่หาได้ ซึ่งตามทฤษฎีนีโอคลาสสิก เรียกเป็นปัจจัยการเติบโตที่เป็นเอกเทศ (A)

ฟังก์ชันการผลิต (production function) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้และปัจจัย Y, A, K และ N

$$Y = AF(K, N).....(1)$$

จากสมการ กล่าวได้ว่า GDP ที่แท้จริงเท่ากับปัจจัยการเติบโตที่เป็นเอกเทศ (A) คูณด้วยฟังก์ชันของดัชนีของปัจจัยทุน (K) และปัจจัยแรงงาน (N)

แบบจำลองของนีโอคลาสสิกยังกำหนดให้ฟังก์ชันการผลิตมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ

1) ประสิทธิภาพการผลิตหน่วยสุดท้ายลดลง (diminishing marginal productivity) หมายความว่า ถ้าปัจจัยการผลิตทุกอย่างคงที่ ยกเว้นปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ผลผลิตหน่วยสุดท้ายที่เพิ่มขึ้นจากการเพิ่มปัจจัยดังกล่าว 1 หน่วยจะลดลงไปเรื่อย ๆ

2) ผลที่ได้ต่อขนาดคงที่ (constant returns to scale) หมายความว่า ถ้าปัจจัยการผลิตทุกอย่างเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่เท่ากันหมด ผลผลิตจะเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่เท่ากันด้วย เช่น เพิ่มปัจจัยการผลิตทุกอย่างเป็น 2 เท่า ผลผลิตก็จะเพิ่มเป็น 2 เท่าด้วย เป็นต้น

3. ทฤษฎีแนวคิดฐานทรัพยากร (Resource-Based View) Barney, (1991) ได้อธิบายว่า ทรัพยากรและความสามารถภายในองค์กรทั้งที่มีตัวตน (tangible) และไม่มีตัวตน (intangible) จะนำมาซึ่งความได้เปรียบทางการแข่งขันอย่างยั่งยืน ซึ่งทรัพยากรภายในองค์กรเหล่านั้นอาจได้แก่ วัตถุดิบ แรงงาน เงินทุน เครื่องมือ ความรู้ ที่จะช่วยสร้างผลการดำเนินงาน และการเจริญเติบโตขององค์กรซึ่งจะนำไปสู่การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ดังนั้นหากนำทฤษฎีดังกล่าวมาใช้ในการอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปร จึงเปรียบได้กับความสามารถในการจัดการความรู้ขององค์กรซึ่งเป็นทรัพยากรภายในที่สำคัญขององค์กรที่สามารถสร้างผลการดำเนินงานขององค์กรไปในทิศทางที่ดีขึ้น และนำไปสู่ความสำเร็จขององค์กร

แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน

ความหมายของทุน

นักเศรษฐศาสตร์ได้ให้คำนิยามของคำว่า “ทุน” โดยสรุปได้ใน 2 ความหมาย คือ

1. ทุน หมายถึง สินค้าคงทนและจับต้องได้ เรียกว่า “ทุนวัตถุ” หมายถึง สินค้าเพื่อการผลิต เช่น เครื่องจักร เครื่องมือ สิ่งก่อสร้าง รวมทั้งสินค้าที่ผลิตขึ้นมาแล้ว แต่ยังมีได้จำหน่ายสู่ท้องตลาด และสินค้าที่ใช้ในกระบวนการผลิต

2. ทุน หมายถึง ลักษณะของการสะสมความรู้ ความชำนาญ และการเรียนรู้ที่ต้องใช้เวลาและต้องเกิดการลงทุน เพื่อให้เกิดคุณภาพของการสะสมความรู้ความสามารถ ดังกล่าวออกมาในความหมายของทุนลักษณะที่ 2 นี้ รวมถึงสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เรียกว่า ทุนมนุษย์ นอกจากนี้ยังรวมถึง “เงินทุน” ซึ่งหมายถึง สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องตัว สามารถเปลี่ยนแปลงไปเป็นสินค้าทุนได้ง่าย

ความหมายของการลงทุน

เพชรี ชุมทรัพย์ (2544: 1-2) กล่าวว่า การลงทุน หมายถึง การซื้อสังหาริมทรัพย์หรือหลักทรัพย์ของบุคคลหรือสถาบัน ซึ่งให้ผลตอบแทนเป็นสัดส่วนกับความเสี่ยงตลอดเวลายาวนานประมาณ 10 ปี แต่อย่างต่ำไม่เกิน 3 ปี

จิรัตน์ สังข์แก้ว (2544: 6) กล่าวว่า การลงทุน หมายถึง การกั้นเงินไว้จำนวนหนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อก่อให้เกิดกระแสเงินสดรับในอนาคตซึ่งจะชดเชยให้แก่ผู้กั้นเงิน โดยกระแสเงินสดรับนี้ควรคุ้มกับอัตราเงินเฟ้อและคุ้มกับความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นกับกระแสเงินสดรับในอนาคต

อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง (2545: 85) กล่าวว่า การลงทุน คือ การที่สินทรัพย์ถาวรถูกนำมาใช้ในการขยายกำลังการผลิต หรือ หมายถึงการใช้จ่ายโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การผลิตสินค้าและบริการในอนาคต

จินตนา พรพิไลพรรณ (2547: 83-84) กล่าวว่า การลงทุนสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. การลงทุนทางเศรษฐกิจ (economic investment) หมายถึง การนำเงินส่วนที่เก็บออม (saving) หรือทุนที่สะสมไว้ (accumulated funds) ไปลงทุนในรูปแบบหนึ่งรูปใดหรือในกิจการใดก็ตาม ที่เกิดทรัพย์สินทุน หรือ Capital Good และ Capital Equipments ขึ้นมาใหม่ในประเทศนั้น ๆ ให้ถือว่าเป็นการลงทุนทางเศรษฐกิจ

2. การลงทุนทางการเงิน (financial investment) ได้แก่ การนำเงินทุนไปลงทุนในลักษณะซึ่งไม่ได้เกิดทรัพย์สินอันแท้จริงขึ้นมาใหม่ (real capital assets) ในระบบเศรษฐกิจ ให้ถือเป็นการลงทุนทางการเงิน ซึ่งได้แก่ การนำเงินทุนไปลงทุนซื้อหุ้นหรือพันธบัตรที่ได้ผ่านการออกหาทุนครั้งแรกมาแล้ว และนำมาซื้อขายหากำไรกันอีกในตลาดหุ้น เป็นต้น

พงษ์รัตน์ รักษาศิลป์ (2551: 22) การลงทุน หมายถึง การนำเงินส่วนที่ออมหรือทุนที่สะสมไว้ หรือเงินที่กู้ยืมมาจากสถาบันการเงิน เพื่อนำไปลงทุนในการจัดสร้าง Capital Goods และ Capital Equipment อันได้แก่ การจัดสร้างทรัพย์สินทุนต่าง ๆ เช่น เครื่องจักร โรงงานและอุปกรณ์ เพื่อทำการผลิตสินค้าและบริการ หรือสิ่งของสำหรับอุปโภคบริโภค ตลอดจนการจัดซื้อทรัพย์สินหรือลงทุนในทรัพย์สินเพื่อหารายได้ การนำเงินไปลงทุนซื้อหลักทรัพย์ต่าง ๆ ได้แก่ ใบหุ้น พันธบัตร การฝากเงินกับธนาคาร โดยเฉพาะการฝากประจำ (fixed deposits) ซึ่งผลตอบแทนจากการลงทุนดังกล่าวจะอยู่ในรูปของดอกเบี้ย เงินปันผล ค่าเช่า หรือกำไร แม้แต่การถือกรรมธรรม์ แม้การถือกรรมธรรม์ประกันชีวิต ก็ถือเป็นการลงทุนด้วย

กล่าวโดยสรุป การลงทุน หมายถึง การนำเงินส่วนออม หรือทุนที่สะสมไว้ หรือเงินที่กู้ยืมมาจากสถาบันการเงิน ไปลงทุนเพื่อจัดสร้างทรัพย์สินทุนต่าง ๆ เช่น เครื่องจักร โรงงานและอุปกรณ์ เพื่อทำการผลิตสินค้าและบริการ หรือสิ่งของสำหรับอุปโภคบริโภค รวมถึงการจัดซื้อทรัพย์สินหรือลงทุนในทรัพย์สินเพื่อหารายได้และการนำเงินไปลงทุนซื้อหลักทรัพย์ต่าง ๆ อันได้แก่ ใบหุ้น พันธบัตร การฝากเงินกับธนาคาร ซึ่งผลตอบแทนจากการลงทุนจะอยู่ในรูปของ ดอกเบี้ย เงินปันผล ค่าเช่า หรือกำไร

การลงทุนภาคเอกชน

การลงทุนภาคเอกชน (private investment) หมายถึง การที่บุคคล หรือองค์กรธุรกิจเอกชน ลงทุนประกอบการผลิตสินค้าและบริการ (goods and services) ทั้งผลผลิตทางอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมตลาดเงินการค้าขาย การให้บริการของสถาบันการเงินต่าง ๆ และการบริการอื่น ๆ ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะการลงทุนของภาคเอกชน ได้ดังนี้ (จินตนา พรพิไลพรรณ. 2547: 87-90)

1. การลงทุนประกอบการคนเดียว (proprietary investment) หมายถึง ผู้ลงทุนนำเงินไปลงทุนประกอบกิจการใดกิจการหนึ่ง โดยผู้ลงทุนเป็นผู้ดำเนินกิจการนั้นเองและมีอำนาจในการจัดการแต่เพียงผู้เดียว การลงทุนในลักษณะนี้ผู้ลงทุนต้องมีเงินทุนมากหรือก้อนใหญ่ จึงจะประกอบกิจการนั้น ๆ ได้ แต่ในขณะเดียวกันก็จะมีความเสี่ยงในการลงทุนสูง ดังนั้นกิจการที่จะลงทุนในลักษณะนี้จึงควรเป็นกิจการขนาดเล็ก หรือกิจการที่ต้องการผู้บริหารเพียงคนเดียว (single manager) เช่น การค้าขายหรือค้าปลีก การประกอบการกิจกรรมในครัวเรือน เป็นต้น

2. การลงทุนประกอบการในรูปขององค์กรธุรกิจ (non-proprietary investment) หมายถึง การดำเนินการลงทุนในรูปองค์กรธุรกิจ (business organization) โดยการจัดตั้งเป็นบริษัทหรือบรรษัทขึ้นแล้วดำเนินการจัดหาทุน (financing) ด้วยวิธีการออกหลักทรัพย์ (securities) ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของหุ้นทั้งหุ้นสามัญและหุ้นบุริมสิทธิ ตลาดเงินในรูปของพันธบัตร (bond) ผู้ที่มีเงินทุนหรือส่วนของเงินออมจะนำเงินทุนเหล่านั้นไปร่วมลงทุนในหลักทรัพย์ดังกล่าว ซึ่งเป็นการลงทุนที่ผู้ลงทุนไม่ต้องดำเนินการเอง แต่มอบหมายทุนของตนให้อยู่ในความดูแลของคณะบุคคล ได้แก่ คณะกรรมการบริหารขององค์กรธุรกิจนั้น ๆ โดยผู้ลงทุนจะได้รับผลประโยชน์ในรูปของเงินปันผล (dividend) หรือดอกเบี้ย (interest) และดำเนินการจัดกองหลักทรัพย์ลงทุนของตน (management of portfolio) ให้เป็นประโยชน์หรือเกิดผลตอบแทนจากการลงทุนนั้นให้มากที่สุด และมีความเสี่ยงน้อยที่สุด ดังนั้นการลงทุนในลักษณะนี้จึงสามารถกระจายความเสี่ยงได้โดยการเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุด

การลงทุนภาคเอกชน แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การลงทุนเพื่อการผลิตหรือการลงทุนโดยตรง ซึ่งหมายถึง การซื้อสินทรัพย์และปัจจัยการผลิตต่าง ๆ เพื่อประกอบกิจการหารายได้และกำไร และการลงทุนทางการเงินหรือการลงทุนโดยอ้อม คือ การฝากเงินในสถาบันการเงิน เพื่อรับผลตอบแทนในรูปดอกเบี้ยและการซื้อหลักทรัพย์ เช่น พันธบัตร หุ้น และหุ้นกู้ (อติ ไทยานันท์. 2546: 155)

อย่างไรก็ตาม ในทางเศรษฐศาสตร์มหภาค ประเทศที่มีอัตราการบริโภครายได้เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ เช่น ประเทศในแถบเอเชียตะวันออก (east asia) จะมีการลงทุนมาก ทำให้ผลผลิตรายได้ตลอดจนค่าจ้างแรงงานมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น เป็นผลให้ระบบเศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ในทางตรงกันข้าม ประเทศที่มีอัตราการบริโภครายได้สูงเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้ เช่น ประเทศสหรัฐและประเทศอังกฤษ ส่งผลทำให้การลงทุนลดต่ำลง และทำให้อัตราการเจริญเติบโตของของผลผลิตลดลง (productivity) ตลอดจนค่าจ้างแรงงานมีอัตราการเพิ่มต่ำ การใช้จ่ายและรายได้มีบทบาทสำคัญในระยะสั้น ทั้งในช่วงเศรษฐกิจขยายตัวและถดถอย ในช่วงเศรษฐกิจขยายตัว (expansions) หรือสภาพเศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว (boom) การบริโภคและการลงทุนจะมีอัตราสูงขึ้น ส่งผลให้อุปสงค์รวม (aggregate demand) เพิ่มขึ้น ซึ่งการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์รวมทำให้ผลผลิตตลอดจนการจ้างงานเพิ่มขึ้นในระยะสั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าการบริโภคลดลงโดยมีสาเหตุจากภาษีที่จัดเก็บเพิ่มขึ้น หรือผู้บริโภคขาดความเชื่อมั่น จะส่งผลทำให้การใช้จ่ายโดยรวมลดลง และจะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศเข้าสู่ช่วงของการถดถอย (ression) (อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง. 2545: 85)

ความสำคัญของการลงทุน

ในระบบเศรษฐกิจแบบเสรี เอกชนจะเป็นผู้ลงทุนประกอบธุรกิจหรืออุตสาหกรรมโดยหวังกำไรเป็นสิ่งตอบแทน ส่วนรัฐบาลจะเป็นผู้ลงทุนด้านการอำนวยความสะดวกในโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้แก่ประชาชน และอุตสาหกรรม การลงทุนดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นการลงทุนของภาครัฐหรือเอกชน ล้วนก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งสิ้น เช่น การสร้างถนน หรือสร้างสนามบินของภาครัฐ ในทำนองเดียวกันการเปิดธุรกิจบริการ เช่น สปา โรงแรม และภัตตาคารต่าง ๆ ล้วนจำเป็นที่จะต้องมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น และเมื่อบุคคลเหล่านี้มีงานทำย่อมหมายความว่าบุคคลเหล่านี้มีรายได้เพิ่มมากขึ้น ในฐานะผู้บริโภคเมื่อมีรายได้เพิ่มมากขึ้น กำลังซื้อก็จะเพิ่มมากขึ้น ผู้บริโภคก็จะใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น ในการซื้อสินค้าและบริการทั้งที่จำเป็นต่อการครองชีพ และไม่จำเป็นต่อการครองชีพ แต่สร้างความสะดวกสบายต่อการดำเนินชีวิต จึงทำให้ภาคเอกชนที่ประกอบธุรกิจเร่งผลิตสินค้าชนิดนั้น ๆ ออกมาเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่เพิ่มขึ้น จากกลไกของระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม เจ้าของทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปของกำไรและเงินปันผล ผู้จัดการวัตถุดิบจะได้รับผลตอบแทนในรูปของรายได้จากการขาย ลูกจ้างก็จะได้ผลตอบแทนในรูปของเงินเดือนและค่าจ้างในการผลิตสินค้าหรือบริการ ประเทศก็จะมีผลิตผลหรือบริการเพิ่มมากขึ้น และผลิตผลหรือบริการส่วนเกินก็ยังสามารถส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศทำรายได้เข้าประเทศปีละหลายล้านล้านบาท และในท้ายที่สุดจะส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัวสูงขึ้น ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าการลงทุนมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจดังต่อไปนี้ (พิมพ์จันทร์ อรุณศรีโสภณ. 2542: 14-19)

1. ก่อให้เกิดรายได้ การลงทุนจะทำให้เกิดการจ้างงาน อันจะส่งผลทำให้รายได้ต่อบุคคลหรือต่อครัวเรือนสูงขึ้น ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ลงทุนและสามารถประกอบธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะได้รับผลตอบแทนในรูปของกำไร หรือเงินปันผล

2. ก่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เมื่อมีการลงทุนก็จะเกิดการจ้างงานทำให้บุคคลมีรายได้เพิ่มขึ้น ส่งผลทำให้มีกำลังซื้อสูงขึ้นด้วย จากการที่มีรายได้เพิ่มขึ้นนั้นส่วนหนึ่งผู้บริโภคจะนำไปซื้อสินค้าและบริการ โดยจะส่งผลทำให้ผู้ประกอบการเร่งผลิตสินค้าและบริการเพื่อที่จะนำมาตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่เพิ่มขึ้น อีกส่วนหนึ่งผู้บริโภคจะทำการเก็บออมเอาไว้ โดยเงินออมดังกล่าวจะนำไปฝากไว้กับธนาคารพาณิชย์ และเงินดังกล่าวจะถูกนำกลับมาลงทุนอีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการลงทุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ซึ่งจะส่งผลทำให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวสูงขึ้นด้วย

3. การลงทุนมีความสำคัญในการกำหนดความสามารถทางการผลิตระยะยาวของระบบเศรษฐกิจ เพราะการลงทุนเป็นการสร้างสินค้าทุนใหม่ ๆ ดังนั้นอัตราการลงทุนที่สูงหมายความว่า สต็อกของทุนกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากปัจจัยทุนเป็นหนึ่งในสองปัจจัยสำคัญในกระบวนการผลิต อีกปัจจัยหนึ่งคือปัจจัยแรงงาน ดังนั้นผลผลิตจะเพิ่มสูงขึ้นเมื่อมีการลงทุนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว (สมรักษ์ รักษาทรัพย์. 2546: 76)

4. การลงทุนของภาคเอกชนที่มีต่อโครงสร้างระบบเศรษฐกิจไทย จากการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทำให้ธุรกิจภาคเอกชนมีการปรับตัวและเติบโตขึ้น และมีส่วนสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตของประเทศ เนื่องจากเดิมการผลิตภาคเกษตรกรรมเป็นสาขาการผลิตหลักของประเทศไทยและของประชากรในประเทศ ทั้งในแง่ของมูลค่าผลผลิต การส่งออก และการประกอบอาชีพหรือการจ้างงาน (อุบลรัตน์ ลิมป์ปิยาภิรมย์. 2540: 63)

5. การลงทุนภาคเอกชนต่อการจ้างงาน การจ้างงานในอดีตถึงปัจจุบันของไทย ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม แม้ว่าปัจจุบันมูลค่าผลผลิตในสาขาเกษตรกรรมต่อ GDP จะมีสัดส่วนลดเมื่อเทียบกับสาขาอื่น ๆ โดยเฉพาะสาขาอุตสาหกรรมและบริการ การจ้างงานในสาขาอุตสาหกรรมช่วงแรกของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีอัตราการเพิ่มต่ำ เนื่องจากในระยเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่เน้นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ซึ่งมีลักษณะเป็น capital intensive industry จึงไม่สามารถเพิ่มการจ้างงานได้มากนัก ระยะต่อมาได้มีการปรับกลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยหันมาเน้นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก เอื้ออำนวยต่อการจ้างงาน แรงงานที่เพิ่มขึ้นในสาขาอุตสาหกรรมและบริการมาจากกำลังแรงงานที่อยู่ในสาขาเกษตรกรรม เมื่อมีการลงทุนสาขาอุตสาหกรรมและบริการเพิ่มขึ้น การเคลื่อนย้ายแรงงานออกจากภาคเกษตรกรรมจึงทวีความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นปริมาณการจ้างงานจึงขึ้นอยู่กับการขยายตัวของการลงทุน (อุบลรัตน์ ลิมป์ปิยาภิรมย์. 2540: 70 - 71)

6. การลงทุนภาคเอกชนต่อการค้าระหว่างประเทศ ประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจตามกลยุทธ์และนโยบายต่าง ๆ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับแรกเป็นต้นมา การลงทุนภาคเอกชนก่อให้เกิดกิจกรรมทางการค้าระหว่างประเทศ และเพิ่มความสำคัญมากขึ้นในปัจจุบัน จนการค้าระหว่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจ (อุบลรัตน์ ลิมป์ปิยาภิรมย์. 2540: 71)

ประเภทของการลงทุน

จิริตัน สังกข์แก้ว (2544: 6) กล่าวว่า การลงทุนแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. การลงทุนเพื่อการบริโภค (Consumer Investment) การลงทุนของผู้บริโภคเป็นเรื่องเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าประเภทถาวร (Durable Goods) เช่น รถยนต์ เครื่องดูดฝุ่น เครื่องซักผ้า ตู้เย็น โทรทัศน์ เป็นต้น การลงทุนในลักษณะนี้ไม่ได้หวังกำไรเป็นรูปตัวเงิน แต่ผู้ลงทุนหวังความพอใจในการใช้ทรัพย์สินเหล่านี้ การซื้อบ้านเป็นที่อยู่อาศัยถือได้ว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งของผู้บริโภคหรือที่เรียกว่า การลงทุน อสังหาริมทรัพย์ (Real Estate Investment) เงินที่จ่ายซื้อเป็นเงินที่ได้จากการออม การซื้อบ้านเป็นที่อยู่อาศัย นอกจากจะให้ความพอใจแก่เจ้าของบ้านแล้ว ในกรณีที่อุปสงค์ (Demand) ในที่อยู่เพิ่มขึ้นมากกว่าอุปทาน (Supply) มูลค่าบ้านที่ซื้อไว้อาจสูงขึ้น หากขายจะได้กำไรซึ่งถือว่าเป็นเพียงผลตอบแทน

2. การลงทุนในธุรกิจ (Business or Economic Investment) หมายถึง การซื้อสินทรัพย์เพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่ารายได้ที่ได้นี้จะเพียงพอที่จะชดเชยกับความเสี่ยงในการลงทุน ได้แก่ การลงทุนในสินค้าประเภททุน เครื่องจักร โรงงาน เพื่อผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค การลงทุนลักษณะนี้มุ่งหวังกำไรจากการลงทุน กำไรจะเป็นตัวดึงดูดผู้ลงทุนนำเงินมาลงทุน การลงทุนตามความหมายนี้เป็นการนำเงินออม (saving) หรือเงินที่สะสมไว้ (accumulated fund) หรือกู้ยืมเงินจากธนาคาร (bank credit) มาลงทุนเพื่อจัดสร้างหรือจัดหาสินค้า ประกอบด้วย เครื่องจักรและสินทรัพย์ ประเภทอสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ การลงทุนในที่ดิน อาคาร สิ่งปลูกสร้างเพื่อนำมาใช้ผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค

3. การลงทุนในหลักทรัพย์ (Financial or Securities Investment) การลงทุนตามความหมายทางการเงินหรือการลงทุนในหลักทรัพย์ (asset) ในรูปของหลักทรัพย์ (securities) เช่น พันธบัตร หุ้นกู้ หุ้นทุน ตราสาร เป็นต้น การลงทุนในลักษณะนี้เป็นการลงทุนทางอ้อมที่แตกต่างจากการลงทุนทางธุรกิจ ผู้ที่มีเงินแม้เมื่อไม่ต้องการเป็นผู้ประกอบธุรกิจเอง เนื่องจากมีความเสี่ยงหรือผู้ออมยังมีเงินไม่มากพอ ผู้ลงทุนนำเงินที่ออมได้ไปซื้อหลักทรัพย์ลงทุน โดยให้ผลตอบแทนในรูปของอัตราดอกเบี้ยหรือเงินปันผล (yield) และส่วนต่างราคา (capital gain) ซึ่งมากหรือน้อยจะขึ้นอยู่กับความเสี่ยงของหลักทรัพย์ที่ลงทุน

จุดมุ่งหมายในการลงทุน

เกรียงศักดิ์ เขียวยิ่ง (2550) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการลงทุนของผู้ลงทุนในลักษณะต่าง ๆ ดังรายละเอียด ดังนี้

1. ความปลอดภัยของเงินลงทุน (Security of Principal) ความปลอดภัยของเงินลงทุนนอกจากจะหมายถึงการรักษาเงินลงทุนเริ่มแรกให้คงไว้แล้วถ้ามองให้ไกลอีกนิด ยังหมายความถึงการป้องกันความเสี่ยงซึ่งเกิดจากอำนาจซื้อที่ลดลง เป็นผลจากภาวะเงินเฟ้ออีกด้วย จากความหมายดังกล่าว การลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีกำหนดระยะเวลาคืนเงินต้นจำนวนแน่นอนซึ่งได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ และหุ้นบุริมสิทธิที่มีกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนของบริษัทที่มั่นคงก็อยู่ในความหมายนี้ นอกจากนี้การลงทุนในหุ้นสามัญของบริษัทที่มีฐานะมั่นคง และกำลังขยายตัวก็อยู่ในความหมายนี้เช่นกัน

2. เสถียรภาพของรายได้ (Stability of Income) ผู้ลงทุนมักจะลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้รายได้สม่ำเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ที่สม่ำเสมอ เช่น อัตราดอกเบี้ย หรือเงินปันผลหุ้นบุริมสิทธิ ผู้ลงทุนสามารถทำแผนการใช้เงินทุนได้ว่า เขาจะนำรายได้ที่ได้นี้ไปใช้เพื่อการบริโภคหรือเพื่อลงทุนใหม่ต่อไป นอกจากนี้อัตราดอกเบี้ย หรือเงินปันผลที่ได้รับเป็นประจาย่อมมีค่ามากกว่าดอกเบี้ย หรือเงินปันผลที่เขาสัญญาว่าจะให้ในอนาคตซึ่งยังไม่แน่ว่าจะได้ตามที่เขาสัญญาหรือไม่

3. ความงอกเงยของเงินลงทุน (Capital Growth) ตามกฎทั่ว ๆ ไปแล้ว ผู้ลงทุนมักจะตั้งจุดมุ่งหมายว่าพยายามจัดการให้เงินทุนของเขาเพิ่มพูนขึ้นทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ความงอกเงยของเงิน

ลงทุนที่จะเกิดขึ้นได้จากการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว (growth stock) เท่านั้น การนำรายได้ที่ได้รับไปลงทุนใหม่ ก็จะก่อให้เกิดการงอกเงยของเงินทุนได้พอดี ๆ กับการลงทุนในหุ้นของบริษัทที่กำลังขยายตัว ผู้ลงทุนส่วนมากจะเพิ่มมูลค่าของเงินทุนของเขาโดยการนำดอกเบียและเงินปันผลที่ได้รับไปลงทุนใหม่ ความงอกเงยของเงินทุนนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้ลงทุนในแง่ที่ว่า (1) เพื่อปรับฐานะผู้ลงทุนในระยะยาวให้ดีขึ้น (2) เพื่อรักษาอำนาจซื้อให้คงไว้ (3) เพื่อให้การจัดการคล่องตัวดีขึ้น

4. ความคล่องตัวในการซื้อขาย (Market Ability) หมายถึง หลักทรัพย์ที่สามารถซื้อหรือขายได้ง่ายและรวดเร็ว ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับราคา ขนาดของตลาดหลักทรัพย์ที่หุ้นนั้นจดทะเบียน ขนาดของบริษัทผู้ออกหลักทรัพย์ จำนวนผู้ถือหุ้น และความสนใจที่ประชาชนทั่ว ๆ ไปมีต่อหุ้นนั้น หุ้นที่มีราคาสูงมักจะขายได้ยากกว่าหุ้นที่มีราคาต่ำกว่า ยกตัวอย่างง่าย ๆ หุ้นราคา 500 บาท ย่อมขายได้ยากกว่าหุ้นราคา 50 บาท เป็นต้น สถานที่ซื้อขายหุ้นก็มีส่วนที่ทำให้หุ้นขายได้คล่อง หุ้นที่ซื้อขายใน New York Stock Exchange หรือ American Stock Exchange ย่อมให้ข้อมูลแก่ผู้ลงทุนมากกว่า และขายได้เร็วกว่าหุ้นที่ซื้อขายในตลาดหุ้นเล็ก ๆ นอกจากนี้ หุ้นของบริษัทใหญ่จำหน่ายได้ยากกว่าหุ้นของบริษัทเล็ก ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทใหญ่มีหุ้นออกจำหน่ายจำนวนมาก ทำให้การซื้อขายดำเนินติดต่อกันตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้หุ้นของบริษัทใหญ่จึงมีความคล่องตัวมากกว่า

5. ความสามารถในการเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ทันที (Liquidity) เมื่อหลักทรัพย์ที่จะลงทุนมี Liquidity สูง ความสามารถในการหากำไร (Profitability) ก็ย่อมจะลดลง ผู้ลงทุนที่ต้องการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มี Liquidity หรือหลักทรัพย์ที่ใกล้เคียงกับเงินสด เพราะหวังว่าหากโอกาสลงทุนที่น่าดึงดูดใจมาถึง เขาจะได้มีเงินพร้อมที่จะลงทุนได้ทันที การจัดการสำหรับเงินทุนส่วนนี้ ผู้ลงทุนอาจจะแบ่งสรรปันส่วนจากเงินลงทุนเพื่อการนี้โดยเฉพาะ หรืออาจใช้เงินปันผล หรือดอกเบียที่ได้รับมาเพื่อซื้อหุ้นใหม่ดังกล่าวก็ได้

6. การกระจายเงินลงทุน (Diversification) วัตถุประสงค์ใหม่ก็คือต้องการที่จะกระจายความเสี่ยง และการกระจายความเสี่ยงลงทุนในหลักทรัพย์กระทำได้ 4 วิธี คือ

6.1 ลงทุนผสมระหว่างหลักทรัพย์ที่มีหลักประกันในเงินลงทุน และมีรายได้จากการลงทุนแน่นอนกับหลักทรัพย์ที่มีรายได้ และราคาเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตามภาวะธุรกิจ

6.2 ลงทุนในหลักทรัพย์หลายอย่างปนกันไป

6.3 ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีความแตกต่างทางด้านภูมิศาสตร์ เพื่อลดความเสี่ยงเรื่องน้ำท่วมหรือภัยธรรมชาติ เป็นต้น

6.4 ลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจที่มีลักษณะการผลิตที่ต่างกันแบบ Vertical หรือ Horizontal ถ้าเป็นแบบ Vertical หมายถึง การลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ตั้งแต่วัตถุดิบไปจนถึงสินค้าสำเร็จรูป ถ้าเป็นแบบ Horizontal เป็นการลงทุนในกิจการที่ประกอบธุรกิจในลักษณะเดียวกัน

7. ความพอใจในด้านภาษี (Favorable Tax Status) ฐานะการจ่ายภาษีของผู้ลงทุนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้บริหารลงทุนต้องให้ความสนใจ ปัญหาคือว่าจะทำอย่างไร จึงจะรักษารายได้

และกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital Gain) ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ การจ่ายภาษีในอัตราก้าวหน้าจากเงินได้พึงประเมินทำให้ยากแก่การรักษาจำนวนรายได้นั้นไว้ ผู้ลงทุนอาจเสี่ยงการเสียภาษีเงินได้จากเงินได้พึงประเมินดังกล่าว โดยทำการลงทุนในพันธบัตรที่ได้รับการยกเว้นภาษีหรือซื้อหลักทรัพย์ที่ไม่มีการจ่ายปันผลในเวลานี้ แต่จะได้ในรูปกำไรจากการขายหลักทรัพย์ในอนาคต สำหรับในต่างประเทศอัตราก้าวหน้าที่เก็บจากกำไรจากการขายหลักทรัพย์นั้นต่างกัน กำไรจากการขายหลักทรัพย์ที่ได้จากการขายสินทรัพย์ประเภททุน (Capital Asset) ผู้ที่ลงทุนครอบครองไว้เป็นเวลา 6 เดือน หรือมากกว่านี้ จะเสียภาษีในอัตราก้าวหน้าที่ 25% ในการบริหารเงินลงทุน ผู้จัดการเงินลงทุนต้องดูว่า ผู้ลงทุนท่านนี้ต้องเสียภาษีเงินได้ในอัตราก้าวหน้าที่อะไร ถ้าเขาเสียภาษีในอัตราร้อยละ 50 หรือสูงกว่าร้อยละ 50 แล้ว เขาควรลงทุนในหลักทรัพย์ที่ให้กำไรจากการขายหลักทรัพย์หรือพันธบัตรที่ได้รับการยกเว้นภาษี

การลงทุนของภาคเอกชนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การลงทุนของภาคเอกชนนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะต่อการผลิตในภาคอุตสาหกรรม การค้าและบริการ ซึ่งเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีสัดส่วนผลผลิตรวมต่อ GDP สูงกว่าร้อยละ 50 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ดังนั้นการลงทุนของภาคเอกชนจึงมีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัว ในขณะที่เดียวกันการลงทุนของภาครัฐบาลก็มีส่วนสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องสร้างสรรค์เศรษฐกิจและสังคม รัฐจึงต้องลงทุนในกิจการที่เกิดประโยชน์หรือมีความจำเป็นต่อส่วนรวม หรือกิจการที่ไม่สามารถปล่อยให้เอกชนดำเนินการได้ อันได้แก่ การลงทุนในกิจการสาธารณูปโภค เช่น กิจการไฟฟ้า ประปา เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องลงทุนในกิจการที่เป็นการปูพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ได้แก่ การขนส่งคมนาคม การสร้างถนน เป็นต้น ดังนั้นการลงทุนของภาครัฐจึงมีส่วนช่วยกระตุ้นให้การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัว จะเป็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติส่วนใหญ่มุ่งให้ความสำคัญกับการลงทุนของภาครัฐบาลเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากในระยะแรก ๆ ของการพัฒนาประเทศจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เช่น สร้างถนน ท่าเรือ เขื่อน ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น เพื่อเป็นการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยกระตุ้นการลงทุนในด้านอื่น ๆ ขยายตัว รวมทั้งยังส่งเสริมให้การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวสูงขึ้นด้วย จึงเห็นได้ว่าการลงทุนของภาคเอกชนมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ แต่ในขณะเดียวกันการลงทุนของภาครัฐก็ยังคงจะต้องดำเนินการต่อไป โดยจะต้องกระทำควบคู่ไปกับการลงทุนของภาคเอกชน รวมทั้งจะต้องช่วยส่งเสริมให้การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวด้วย

จากความสำคัญของการลงทุนภาคเอกชน ที่มีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจดังกล่าว จึงทำให้การกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนหลักที่ใช้ในการพัฒนาประเทศได้มีการกำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อที่จะส่งเสริมให้การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 เป็นต้นมา สำหรับปัจจุบันแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ

สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (2560 - 2564) มีเป้าหมายเพื่อให้ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและแข่งขัน ได้โครงสร้างเศรษฐกิจปรับสู่เศรษฐกิจฐาน บริการและดิจิทัล มีผู้ประกอบการรุ่นใหม่และเป็นสังคม ผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการขนาดกลางและ ขนาดเล็กที่เข้มแข็งสามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี ดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่าสินค้าและบริการ มีระบบการผลิตและให้บริการจากฐานรายได้เดิมที่มี มูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และมีการลงทุนในการผลิตและบริการ ฐานความรู้ชั้นสูงใหม่ๆ ที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งกระจายฐานการผลิตและการให้บริการสู่ ภูมิภาคเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ โดยเศรษฐกิจไทยมีเสถียรภาพและมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ ต่อปี และมีปัจจัยสนับสนุน อาทิ ระบบโลจิสติกส์ พลังงาน และการลงทุนวิจัยและพัฒนาที่เอื้อต่อการขยายตัวของ ภาคการผลิตและ บริการ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (2560 - 2564))

นโยบายส่งเสริมการลงทุน

เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต คณะกรรมการส่งเสริม การลงทุนจึงได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนการลงทุน 7 ปี (พ.ศ. 2558-2564) โดยมีเป้าหมาย ดังนี้

1. ส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยการส่งเสริมการ วิจัยและพัฒนาการสร้างสรรค์นวัตกรรม การสร้างมูลค่าเพิ่มของภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม และการลด ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม
2. ส่งเสริมกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงาน ทดแทน เพื่อการเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน
3. ส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มของการลงทุน (Cluster) ที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ และสร้างความเข้มแข็งของห่วงโซ่มูลค่า
4. ส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่นที่เกื้อกูล ต่อการสร้างความมั่นคงในพื้นที่
5. ส่งเสริมการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยเฉพาะพื้นที่ชายแดนทั้งในและนอก นิคมอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน และรองรับการรวมกลุ่ม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
6. ส่งเสริมการลงทุนของไทยในต่างประเทศ เพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจ ไทย และเพิ่มบทบาทของประเทศไทยในเวทีโลก

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชน

พิมพ์จันทร์ อรุณศรีโสภณ (2542: 20-25) กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนที่สำคัญ ๆ ได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงในรายได้ประชาชาติ (change in national income) อุปสงค์สำหรับสินค้าบริโภคย่อมมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการลงทุน โดยถ้าหากมีการเพิ่มขึ้นในอุปสงค์สำหรับสินค้าบริโภค และการผลิตสินค้าบริโภคเพิ่มขึ้นเพื่อสนองตอบต่อการเพิ่มขึ้นในอุปสงค์นั้นไม่อาจกระทำได้โดยการใช้สินค้าคงคลังที่มีอยู่เดิม หรือโดยการใช้โรงงานและเครื่องจักรที่มีอยู่เดิม การลงทุนเพื่อสร้างหรือขยายโรงงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น ความต้องการในการบริโภคสินค้าที่เพิ่มขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจากการที่รายได้ประชาชาติสูงขึ้น ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการเพิ่มขึ้นในรายได้ประชาชาติ จะมีผลทำให้ความต้องการในการลงทุนเพิ่มขึ้น

2. ภาษี (taxes) ผู้ลงทุนมักจะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่เขาคาดว่าจะได้รับหลังจากหักภาษี ดังนั้นถ้าหากอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มขึ้น โดยที่สิ่งอื่น ๆ ไม่เปลี่ยนแปลง จะมีผลทำให้อัตราผลตอบแทนหลังหักภาษีของผู้ลงทุนลดลง ซึ่งจะส่งผลให้ความสนใจในการลงทุนลดลง

3. ระดับรายได้ประชาชาติ (the level of national income) การลงทุนมีแนวโน้มที่จะสูงไม่เฉพาะแต่เมื่อรายได้ประชาชาติสูงขึ้นเท่านั้น แต่การลงทุนยังสูงขึ้นเมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับสูงด้วย ในทางตรงกันข้าม การลงทุนมีแนวโน้มที่จะต่ำลงไม่เฉพาะแต่เมื่อรายได้ประชาชาติสูงขึ้นเท่านั้น แต่การลงทุนยังสูงขึ้นเมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับสูงด้วย ในทางตรงกันข้าม การลงทุนมีแนวโน้มที่จะต่ำลงไม่เฉพาะแต่เมื่อรายได้ประชาชาติกำลังลดลงเท่านั้น แต่การลงทุนยังต่ำเมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับต่ำด้วย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก เมื่อรายได้ประชาชาติอยู่ในระดับสูงหรือต่ำการใช้จ่ายในการบริโภคก็จะอยู่ในระดับสูงหรือต่ำตามไปด้วย

5. การคาดคะเนของผู้ลงทุน (expectations) ในปัจจุบันการตัดสินใจในการลงทุนของภาคเอกชน ยังขึ้นอยู่กับคาดคะเนของผู้ลงทุนต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่ออัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่ผู้ลงทุนคาดว่าจะได้รับ ถ้าหากผู้ลงทุนคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคตในแง่ดีก็ย่อมหมายความว่าผู้ลงทุนจะได้รับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนสูง ซึ่งจะส่งผลให้ความต้องการลงทุนเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ อนุสรณ์ ธรรมใจ (2548: 59-61) กล่าวถึงปัจจัยทางด้านจุลภาคที่ส่งผลต่อสภาพการณ์ลงทุนของไทย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความเสี่ยงทางการเมือง โดยสามารถดูได้จากความมีเสถียรภาพของรัฐบาลการให้ประชาชนมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็น รวมถึงความมั่นคงทั้งภายในและภายนอกประเทศ เป็นต้น

2. รายได้และโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ เน้นที่มาตรฐานการครองชีพของประชาชนทั่วไป ในแง่ของรายได้และการกระจายรายได้

3. แนวโน้มการเติบโตทางเศรษฐกิจ จะพิจารณาที่ขนาดและสัดส่วนของการออม การลงทุน รวมถึงแบบแผนและอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ

4. ความยืดหยุ่นของนโยบายการคลัง ประเมินจากการบริหารงบประมาณ ความยืดหยุ่นในการปรับภาษี รวมถึงการใช้จ่ายของภาครัฐ

5. ภาระหนี้สาธารณะ จะพิจารณาถึงทรัพย์สินทางการเงินของภาครัฐ ภาระหนี้สินและดอกเบี้ยจ่าย โครงสร้างหนี้ที่มีอยู่ นอกจากนี้ยังรวมถึงหนี้ของเอกชนและธนาคารพาณิชย์ด้วย ซึ่งหนี้สินที่มีได้รวมอยู่ในงบประมาณ เนื่องจากเป็นหนี้ที่อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้ ดังนั้น ในการพิจารณาจะดูที่ขนาดและคุณภาพของหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นตามนโยบายรัฐ เนื่องจากหน่วยงานเหล่านี้จะมีกำไรน้อยหรือใช้จ่ายเพื่อสนองนโยบายของรัฐ นอกเหนือจากงบประมาณที่รัฐจัดสรรไว้แล้ว

นอกจากนี้ยังพิจารณารวมถึงสภาพคล่องของภาคธุรกิจการเงิน สืบเนื่องจากการที่รัฐบาลต้องเข้ามาช่วยเหลือ เช่น ในกรณีที่ธนาคารพาณิชย์จะล้มละลายในหลาย ๆ ประเทศในช่วงที่มีวิกฤตเศรษฐกิจ แม้จะไม่ใช้ภาระหนี้ของรัฐโดยตรง

6. ความมีเสถียรภาพทางการเงิน พิจารณาจากพฤติกรรมของราคาสินค้า การขยายตัวของปริมาณเงินและสินเชื่อ ความสอดคล้องของนโยบายทางการเงินและนโยบายอัตราแลกเปลี่ยน ความเป็นอิสระของธนาคารกลางในการบริหารงาน และความมีประสิทธิภาพของตัวแปรที่ใช้เป็นเครื่องมือทางการเงิน

7. สภาพคล่องต่างประเทศ สามารถวัดได้จากปริมาณสำรองเงินตราต่างประเทศ โครงสร้างของบัญชีเดินสะพัด องค์ประกอบของเงินทุนหมุนเวียน ตลอดจนผลกระทบของนโยบายทางการเงินและการคลังต่อภาคต่างประเทศ

8. ภาระหนี้ต่างประเทศของภาครัฐ พิจารณาได้จากภาระหนี้ของภาครัฐที่มีอยู่ โครงสร้างหนี้ สัดส่วนของหนี้สกุลต่าง ๆ ระยะเวลาในการชำระหนี้ ความหวุ่นไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยและทุน

9. ภาระหนี้ต่างประเทศของภาคเอกชน หลักการพิจารณาจะคล้ายกับหนี้ต่างประเทศของภาครัฐ

นอกจากปัจจัยทางด้านมหภาคที่มีผลต่อการลงทุนภาคเอกชนแล้ว ยังมีปัจจัยทางด้านจุลภาค ตั้งแต่ผลประกอบการของบริษัทจดทะเบียนและกิจการต่าง ๆ อัตราการเติบโตของกำไร ประสิทธิภาพของภาคเอกชน ผลิตภาพของแรงงานและเงินทุน

Blejer & Khan ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการลงทุนของภาคเอกชน ซึ่งพิจารณาจากผลกระทบของนโยบายของรัฐบาลที่มีต่อพฤติกรรมการลงทุนของภาคเอกชนในประเทศกำลังพัฒนา โดยพิจารณาตัวแปรนโยบายทางการเงิน นโยบายการลงทุนของรัฐบาล และนโยบายเกี่ยวกับการไหล

เข้าไหลออกของเงินตราต่างประเทศ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นโยบายการเงินที่เข้มงวด และการไหลออกของเงินตราต่างประเทศจะส่งผลกระทบต่อการลงทุนในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนนโยบายการลงทุนของรัฐบาลและการไหลเข้าของเงินตราต่างประเทศจะส่งผลกระทบต่อการลงทุนในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้พบว่านโยบายการเงินของรัฐบาลมีส่วนในการตัดสินใจลงทุนภาคเอกชนมากที่สุด

4.นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาของประเทศ

4.1 วาระการพัฒนากายหลังปี 2558 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนตามกรอบการพัฒนาของสหประชาชาติสหประชาชาติ(United Nation: UN) ได้ริเริ่มกำหนดวาระการพัฒนากายหลังปี2558 ตามกระบวนทัศน์“การพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนากายหลังปี2558 คือการจัดทำเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เพื่อทดแทนเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals:MDGs) ที่สิ้นสุดลงเมื่อปี2558 และสำหรับประเทศไทยโดยกระทรวงการต่างประเทศ ได้พิจารณาการหนดประเด็นที่ประเทศไทยมีบทบาทนำและสามารถผลักดันได้ในเวทีสหประชาชาติตามวาระการพัฒนากายหลังปี2558รวมทั้งการจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้วยการมุ่งเน้นใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ดังนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals:SDGs)ของสหประชาชาติ (United Nation: UN) ตามที่ประเทศไทยได้ร่วมทำความตกลงการพัฒนาการศึกษาของไทยควรวีถีหลักประชาชนเป็น ศูนย์กลางและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยประชาชนทุกช่วงวัยและจากทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้าถึงการศึกษาได้ง่าย สะดวก และทั่วถึงทั้งประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ด้อยโอกาสและคนพิการ และมุ่งเน้นการใช้การศึกษาเพื่อบรรลุเป้าหมาย ด้านสุขภาพ ให้ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรงและคุณภาพชีวิตที่ดีควบคู่กับการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ สร้างงาน และสร้างอาชีพแก่นักศึกษาและประชาชนตลอดจนส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชน/ภาคประชาสังคม และนักวิชาการ เพื่อให้การศึกษาของไทยมีความมั่นคงและยั่งยืน

4.2การพัฒนาการศึกษาในประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) การพัฒนาเพื่อการรวมตัวกันของ กลุ่มประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน เกิดขึ้นภายใต้กฎบัตรอาเซียน ที่มีความมุ่งหวังให้เกิดความเป็นเอกภาพ “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม” ดังนั้นจำเป็นต้องพัฒนาและส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในทุกมิติซึ่งการรวมตัวของ ประชาคมอาเซียนนับเป็นความท้าทายและโอกาสใหม่ประเทศไทย เนื่องจากจะส่งผลต่อการเคลื่อนย้ายอย่างเสรี ภาคสินค้าและบริการ รวมทั้งภาคแรงงานภายในภูมิภาค จึงทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และเร่งพัฒนาศักยภาพของประชาชนภายในประเทศเพื่อให้มีความเข้มแข็งและสามารถ รับมือกับการเปลี่ยนแปลงจากการรวมกลุ่มดังกล่าว ในขณะที่การพัฒนาการศึกษาเป็นการดำเนินการภายใต้เสาหลัก ที่เรียกว่า ประชาคมสังคม และวัฒนธรรมอาเซียน ที่มีเป้าหมายให้อาเซียนเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง สังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมี

การพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพ ชีวิตของประชาชน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน โดยการพัฒนาการกีฬาที่มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับแนวทาง การพัฒนาตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในด้านการลงทุนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเข้าถึงการดูแลสุขภาพและส่งเสริมการดำรงชีวิตที่มีสุขภาพ การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิและสวัสดิการสำหรับสตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ และคนพิการ และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับชุมชนเพื่อสร้างอัตลักษณ์ในเชิงการกีฬารวมถึงการใช้กีฬา เป็นกลไกในการลดช่องว่างทางการพัฒนา ด้วยการพัฒนาความร่วมมือทางด้านกีฬาในทุกมิติ การพัฒนาการกีฬาของไทยจำเป็นต้องการสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อเพิ่มศักยภาพ ด้วยการใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบด้านที่ตั้งของประเทศในเชิงยุทธศาสตร์เพื่อเป็นศูนย์กลางการพัฒนาการกีฬาของ อาเซียน ซึ่งจำเป็นต้องเร่งปรับปรุงพัฒนาสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬา ปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบต่างๆให้ เอื้อต่อการพัฒนาการกีฬาของภูมิภาคให้เกิดความเป็นรูปธรรมและมีความต่อเนื่อง โดยเฉพาะการเคลื่อนย้ายทรัพยากร เพื่อการพัฒนากีฬาอาทิกการเคลื่อนย้ายของนักกีฬาและบุคลากรการกีฬาภายในภูมิภาคความร่วมมือระหว่างภาครัฐและ ภาคเอกชน ในการเพิ่มศักยภาพและพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่กีฬา ของประเทศ และการพัฒนา การเจริญเติบโตของธุรกิจทางการกีฬา (Growth of the Sports Industry) ในประชาคม อาเซียน ดังนั้น การกีฬาเป็นกลไกที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความมั่นคงให้ภูมิภาคอาเซียน ในฐานะเป็นตัวกลางที่ดี ในการลดความเหลื่อมล้ำการสร้างสันติภาพและความสมานสามัคคีควบคู่ไปกับการใช้การกีฬาและอุตสาหกรรม ที่เกี่ยวเนื่องกับการกีฬาเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคอาเซียนจากรายได้จากกีฬาและอุตสาหกรรม ที่เกี่ยวเนื่อง อาทิก รายได้จากการชมการแข่งขัน รายได้จากการประกอบธุรกิจทางการกีฬา เช่น อุปกรณ์กีฬา ชุดกีฬารองเท้ากีฬา เป็นต้น รายได้จากการให้บริการศูนย์กีฬารายได้จากลิขสิทธิ์การถ่ายทอดการแข่งขันกีฬารายได้จากธุรกิจสื่อทางการกีฬา จึงนับว่าเป็นความท้าทายและโอกาสใหม่ของประเทศไทย ที่จะใช้ประโยชน์จากการกีฬาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ควบคู่ไปกับการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงในภูมิภาคอาเซียน

4.3 ทิศทางการพัฒนาการกีฬาตามของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564) จากการพัฒนาที่ผ่านมา พบว่าศักยภาพและคุณภาพชีวิตของคนไทยยังคงต่ำกว่าเป้าหมายและไม่สอดคล้องกับ ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฐานความรู้โดยเฉพาะประเด็นสุขภาพ พบว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรม และปัจจัยแวดล้อมที่เสี่ยงต่อการทำลายสุขภาพจนทำให้ประชาชนเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (Non- Communicable Disease: NCD) ที่มากขึ้น เนื่องจากขาดการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น การกำหนดเป้าหมายหนึ่งภายใต้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564) คือ ควรคำนึงถึง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยใช้ “คนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา” มุ่งสร้างคนไทยให้เป็นพลังสำคัญในการสร้างความมั่นคงของชาติเป็นกลจักรสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

และการบริหารจัดการ โดยในมิติสังคม มุ่งเน้นการพัฒนาคนทุกช่วงวัย และเตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างมีคุณภาพ มุ่งเน้นให้คนมีศักยภาพและ การเรียนรู้มีความคิดสร้างสรรค์ ด้านคุณภาพและปริมาณเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันทั้งในภาคการผลิต และภาคบริการเพื่อก้าวสู่การหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง ดังนั้น จึงควรกำหนดเป้าหมายการพัฒนาการกีฬาของไทยให้สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวิสัยทัศน์ และทิศทางการพัฒนาของแผนพัฒนาฉบับที่ 12 โดยการมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาของไทยอย่างครบวงจร เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ด้วยการสร้างความเข้มแข็งของการกีฬา พื้นฐานและมวลชน โดยพัฒนารูปแบบการออกกำลังกายและโภชนาการที่เหมาะสมกับแต่ละช่วงวัยและปรับสภาพแวดล้อมด้านการกีฬาที่เอื้อต่อการส่งเสริมการมีสุขภาพที่ดีของคนไทยทุกคน การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพและความเป็นเลิศ และการส่งเสริมการสร้างรายได้จากการกีฬาเพื่อให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ของประเทศ ตลอดจนปรับโครงสร้างการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพและบูรณาการการทำงานและขับเคลื่อนการกีฬาอย่างมีเอกภาพความสามารถรอบด้านและมีโอกาสในการเข้าถึงคุณภาพของการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนและครอบครัวให้ดีขึ้นในมิติเศรษฐกิจ มุ่งเน้นการพัฒนาคน

4.4 ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. .... มีการบัญญัติเรื่องการกีฬาและบทบาทหน้าที่ของการกีฬา ไว้อย่างชัดเจนในร่างรัฐธรรมนูญ มาตรา 71 วรรคแรก กล่าวคือ “รัฐพึงส่งเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวอันเป็น องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของสังคม จัดให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม ส่งเสริมและพัฒนาการสร้างเสริม สุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจเข้มแข็ง รวมตลอดทั้งส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาให้ไปสู่ความเป็น เลิศและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน”

4.5 วาระปฏิรูปด้านการกีฬาของประเทศไทยสถาปนาปฏิรูปแห่งชาติโดยคณะกรรมการปฏิรูปการกีฬาได้จัดทำข้อเสนอแนะแนวทางวาระปฏิรูปด้านการกีฬาของประเทศ โดยรัฐจะต้องปลูกฝังค่านิยมและจิตสำนึกในระดับรากฐานที่มี ต่อการกีฬาของประชาชนในประเทศ เพื่อให้การกีฬาผสมผสานและกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของประชาชนทุกช่วงวัย เปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงกิจกรรมกีฬาและนันทนาการเพื่อการกีฬาอย่างทั่วถึง เท่าเทียมและเป็นธรรม ซึ่งจำเป็นต้องมีระบบบริหารจัดการโครงสร้างการวางแผนกลไกในการขับเคลื่อน และมียุทธศาสตร์ในการจัดการการกีฬา ให้ครอบคลุมและทันสมัย รวมทั้งมีนโยบายการพัฒนาการกีฬาที่ชัดเจนและต่อเนื่องเพื่อให้การกีฬาเป็นเครื่องมือหนึ่ง ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่มีความแข็งแรงทั้งร่างกาย จิตใจ และวินัย ตลอดจนแสดงศักยภาพของคนในประเทศ และสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ตามบทบัญญัติในมาตรา 27 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้แก่ (1) การสร้างให้กลไกของรัฐสามารถให้บริการประชาชนทุกระดับ ได้อย่างทั่วถึงสะดวกรวดเร็วทันสมัย มีมาตรฐานและเป็นธรรม และ(2)การขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรม ทางสังคมและเศรษฐกิจเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

การกำหนดเป้าหมายการปฏิรูปด้านการกีฬาของประเทศ ในวาระปฏิรูปที่ 19 ด้านการกีฬา ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ 37 แนวทาง 100 โครงการ ได้ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน และสะท้อนความต้องการของ ประชาชนอย่างแท้จริงที่มุ่งหวังการกีฬาเพื่อประโยชน์ของการพัฒนา สุขภาพ คุณภาพชีวิตและสร้างความรักความสามัคคี ของประชาชน ซึ่งเริ่มต้นจากครอบครัวและส่งเสริม การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นในการพัฒนาการกีฬาเพื่อประโยชน์ของ ประชาชนในสังคม ก่อนที่จะพัฒนา ไปสู่การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในระดับชาติต่อไป ตลอดจนการร่วมสร้างมูลค่าเพิ่มทาง เศรษฐกิจของ ชาติด้วยอุตสาหกรรมการกีฬา ดังนั้น ในการจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) ครั้งนี้ ได้พิจารณาใช้ประโยชน์จากหลักการและแนวทางตามวาระปฏิรูปที่ 19 การกีฬา ของ สภาปฏิรูปแห่งชาติ ซึ่งผ่านขั้นตอนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และผ่านขั้นตอนการพิจารณา ของสภาปฏิรูปแห่งชาติและ สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ ตามอำนาจและลำดับขั้นตอนของ กฎหมาย พร้อมทั้งได้มีการนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณามอบหมายให้กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาผู้รับผิดชอบหลักดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ให้แล้วเสร็จและผลักดันให้มีการ นำแผนสู่การปฏิบัติต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์ศักยภาพและโอกาสการพัฒนาการกีฬาไทย

ผลการทบทวนและประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ (พ.ศ. 2555 - 2559) แสดงให้ เห็นว่า การดำเนินงานที่ผ่านมายังไม่สามารถพัฒนาการกีฬาไทยให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย เด็ก และเยาวชนยังไม่ได้ รับการเรียนการสอนด้านพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ประชาชนทั่วไปไม่ได้รับการ ส่งเสริมให้ออกกำลังกายและเล่นกีฬา จนเป็นวิถีชีวิต ความสำเร็จด้านการกีฬายังขาดความต่อเนื่อง อีกทั้งอุตสาหกรรมการกีฬายังไม่ได้รับการผลักดันให้มี การเติบโตอย่างเป็นรูปธรรม อย่างไรก็ตาม แนวโน้มของการกีฬาทั่วโลกในภาพรวมได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในเชิงบวก อันเนื่องมาจากการ ผสมผสานค่านิยมใหม่ในเชิงความตระหนักถึงการมีสุขภาพที่ดีของประชาชน ซึ่งจะก่อให้เกิดโอกาส ใหม่ๆ ในการพัฒนางานการกีฬาของไทย ประชากรไทยอาจจะเริ่มสนใจในกีฬาเพิ่มขึ้นตามกระแส แนวโน้มกีฬาโลก การมีโอกาสนี้ที่จะได้ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬามากขึ้น จะช่วยให้ประชาชนหันมา สนใจเล่นกีฬาอย่างจริงจัง และสามารถเพิ่มจำนวน นักกีฬาและความสามารถเพื่อการแข่งขันมากขึ้น ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์การกีฬาในทุกแขนงจะเป็นส่วนสำคัญสำหรับการพัฒนากีฬาเพื่อความ เป็นเลิศ อุตสาหกรรมการกีฬาไทยจะเติบโต ต่อเนื่องตามแนวโน้มการขยายตัวของ อุตสาหกรรมการ กีฬาโลกอีกทั้งบทเรียนประเทศกรณีศึกษาตัวอย่างที่ดีจะช่วยเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการ บริหาร การกีฬาและการออกกำลังกายให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ได้มีการศึกษานโยบายและ ยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ซึ่งมุ่งให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ดังนั้น แผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) จึงควรมุ่งพัฒนาการกีฬาให้เป็นกลไกในการสร้างเสริมสุขภาพ ที่แข็งแรง

พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และสร้างความภาคภูมิใจให้คนในชาติอันจะนำมาซึ่งความมั่นคงของ ประเทศ อีกทั้งควรส่งเสริมให้อุตสาหกรรมการกีฬาและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เพื่อขับเคลื่อนการ สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ของประเทศให้บังเกิดความมั่งคั่งสอดคล้องกับแนวคิดใหม่ของรัฐบาลคือ ยุทธศาสตร์ประชารัฐและยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0

วิสัยทัศน์การพัฒนากีฬาไทย พ.ศ. 2475

การจัดทำวิสัยทัศน์การพัฒนากีฬาไทย พ.ศ. 2579 เป็นการดำเนินการในช่วงเวลาที่สำคัญ ของประเทศ คือ ช่วงเวลาแห่งการปฏิรูปประเทศไทยให้ก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยประชาชน และทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิรูปเพื่อประสาน ประโยชน์และสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข จึงนับเป็นโอกาสที่ดีที่ประเทศไทยให้ความสำคัญกับ การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาวในอีก 20 ปี ข้างหน้า ในที่นี้ได้มีการกำหนดคกรอบแนวคิดและปัจจัยแห่งความสำเร็จให้ตอบสนองกับเจตนารมณ์ตามหลักการ และวิสัยทัศน์ภายใต้ กรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี(พ.ศ. 2560 – 2579) กล่าวคือ ประเทศไทยมีความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”

ความมั่นคง หมายถึงการมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยคุกคามและการเปลี่ยนแปลงทั้ง ภายในประเทศและภายนอก ประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศสังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจก บุคคลและมีความมั่นคงในทุกมิติทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง

ความมั่งคั่ง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องยกระดับเป็น ประเทศในกลุ่มประเทศ รายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จาก การพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้และคุณภาพชีวิตของ ประชาชนให้เพิ่มขึ้น อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกิน พอดีไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม จนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ

โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการกีฬา คือ การกีฬาเป็นเรื่องของทุกคนในชาติและเป็นกลไกใน การสร้างชาติให้มี ความเป็นปึกแผ่นและมีส่วนสำคัญในการผลักดันประเทศให้ก้าวหน้า ในขณะเดียวกัน การพิจารณาแนวทางการพัฒนา การกีฬาควรคำนึงถึงคุณค่าของการกีฬา คือ สร้างเสริมสุขภาพที่ แข็งแรงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน มีความน่าสนใจให้เข้าไปมีส่วนร่วม ประชาชนทุกภาค ส่วนสามารถเข้าถึงได้เป็นแรงบันดาลใจและสร้างความภาคภูมิใจ ให้คนในชาติและส่งเสริมการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศ การกำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนากีฬาไทย พ.ศ. 2579 จึงพิจารณา องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ หลักการพัฒนาวัตถุประสงค์หลักและคุณค่าของการกีฬาเพื่อให้ การดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นไปในทิศทาง ที่สอดคล้องและเกื้อกูลกัน โดยมีเป้าประสงค์ ร่วมกันและเห็นถึงความสำคัญของการกีฬาในฐานะกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนและพัฒนาประเทศใน

ระยะยาว จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาการกีฬาไทย พ.ศ. 2579 ดังนี้ “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ”

โดยมีหลักแนวคิดเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาดังนี้ การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน โดยส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนมีความตระหนัก ถึงประโยชน์ของกีฬาโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เพิ่มโอกาสให้ประชาชนทุกคนได้เล่นกีฬาหรือชมกีฬาที่ตนเองต้องการ อย่างเท่าเทียม การกีฬาเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม โดยสร้างปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ อาทิ บุคลากรการกีฬา โครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา กิจกรรมด้านการกีฬา องค์กรกีฬา องค์กรความรู้ วิทยาศาสตร์การกีฬาและนโยบายในการผลักดันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศอันจะสร้างแรงบันดาลใจและนำมาซึ่งความสามัคคี แก่คนในชาติ การกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาที่มี มาตรฐานและอยู่ในระดับชั้นนำของภูมิภาค เอเชียรวมทั้งการสร้างกิจกรรมด้านการกีฬาในทุกระดับ เพื่อเป็นส่วนสำคัญใน การพัฒนาเศรษฐกิจไทย ผลักดันให้ภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมในการสร้างส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และส่งเสริมการบริหารจัดการกีฬาให้มีมาตรฐานที่ดีทำให้การกีฬาไทยเป็นที่ น่าสนใจสำหรับ คนไทยและต่างชาติทั้งนักกีฬา ภาคธุรกิจ และภาคประชาชน วิสัยทัศน์การพัฒนาการกีฬาไทยในระยะ 20 ปีข้างหน้าได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ประชาชน มีการออกกำลังกายและเล่นกีฬาจนเป็นวิถีชีวิต การสร้างสามัคคีและความภาคภูมิใจของคนในชาติโดยใช้การกีฬา เป็นเครื่องมือ และการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจจากการกีฬา ดังนั้น ในช่วงระยะ 5 ปีแรกภายใต้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) จึงได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาเป้าประสงค์ตัวชี้วัดและ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาที่เป็นการวางรากฐานการพัฒนาการกีฬาสู่เป้าหมายในระยะ 20 ปี เป้าหมายการพัฒนา

1.1 เด็กและเยาวชน ทุกกลุ่มและทุกพื้นที่ มีความตระหนัก มีความรู้และทักษะในกิจกรรมทางกาย การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาได้อย่างน้อย 1 ชนิดกีฬา ซึ่งจะทำให้มีสุขภาพร่างกายที่ แข็งแรงควบคู่ไปกับ มีความสำนึกในระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

1.2 ประชาชนทุกภาคส่วนมีสุขภาพที่ดีขึ้นจากการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยมีส่วนร่วมในการกำหนด และมีโอกาสเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาของชุมชนท้องถิ่นอย่างเสมอภาค รวมทั้ง มีอาสาสมัครที่เป็นผู้นำในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง

1.3 ระบบการค้นหาและพัฒนานักกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศในทุกระดับ ควบคู่ไปกับการ มีศูนย์ฝึกซ้อม กีฬาและระบบการจัดการแข่งขันที่ได้มาตรฐาน ซึ่งจะทำให้นักกีฬามีพัฒนาการที่ดีและมีความคาดหวังในการแข่งขัน ระดับนานาชาติตลอดจนมีการเชิดชูเกียรติคุณแลสวัสดิการและสวัสดิภาพที่เหมาะสม

1.4 อุตสาหกรรมกีฬาและการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) ได้รับการส่งเสริม อย่างจริงจัง รวมทั้งมีเมืองกีฬา (Sport City) และระบบฐานข้อมูล เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะนำไปสู่ การขยายตัวของจ้างงานและสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศอย่างมีเสถียรภาพ

1.5 โครงสร้างพื้นฐาน บุคลากร และหน่วยงานหลักสามารถบูรณาการงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ นวัตกรรมกีฬา เพื่อพัฒนาสุขภาพของประชาชนควบคู่ไปกับการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาอย่างเป็นระบบ รวมทั้งพัฒนาความร่วมมือกับทุกภาคส่วนในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ทางการกีฬา

1.6 บูรณาการความร่วมมือของส่วนราชการ หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน ในการพัฒนาต่อยอด แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ผ่านมา ขับเคลื่อนการบริหารจัดการกีฬา และพัฒนาระบบฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับกีฬาให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ภายใต้ระบบธรรมาภิบาลและการสร้างความโปร่งใส

เป้าประสงค์

1.1 ประชาชนทุกภาคส่วนมีความสนใจในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาโดยมีสัดส่วนประชากรที่ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของประชากรทั่วประเทศ

1.2 นักกีฬาผู้แทนของประเทศไทยประสบความสำเร็จในการแข่งกีฬาทั้งในระดับภูมิภาค ระดับทวีป และระดับโลกเพื่อสร้างความสมานสามัคคีและนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่คนในชาติโดยเป็นเจ้าของเหรียญทองในการแข่งขัน ซีเกมส์และอาเซียนพาราเกมส์ และไม่น้อยกว่าอันดับที่ 6 ในการแข่งขันเอเชียนเกมส์และเอเชียนพาราเกมส์ และไม่น้อยกว่าอันดับที่ 7 ของประเทศจากทวีปเอเชียในมหกรรมกีฬาโอลิมปิกเกมส์และไม่น้อยกว่าอันดับที่ 6 ของประเทศจากทวีปเอเชีย ในมหกรรมกีฬาพาราลิมปิกเกมส์

1.3 อุตสาหกรรมกีฬาของประเทศไทยสามารถช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศและมีการเติบโต ต่อเนื่องอย่างยั่งยืน โดยมีอัตราการเติบโตของรายได้จากอุตสาหกรรมกีฬาไม่ต่ำกว่าอัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

ตัวชี้วัด

4.1 ประชากรทุกภาคส่วนออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของประชากร ทั้งประเทศ (สัดส่วนประชากรที่มีการเล่นกีฬา/ออกกำลังกาย หรือการทำกิจกรรมนันทนาการภายใต้การสำรวจกิจกรรมทางกายสำหรับกลุ่มประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ)

4.2 อันดับการแข่งขันกีฬาในมหกรรมกีฬาระดับนานาชาติของนักกีฬาไทยไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 7 ของเอเชีย ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์อันดับที่ 6 กีฬาเอเชียนเกมส์และอันดับที่ 1 กีฬาซีเกมส์และ

อันดับของนักกีฬาคนพิการไทย ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 6 ของเอเชียในการแข่งขันกีฬาพาราโอลิมปิกเกมส์ อันดับที่ 6 กีฬาเอเชียนพาราเกมส์และอันดับที่ 1 กีฬาอาเซียนพาราเกมส์

4.3 มูลค่าอุตสาหกรรมการกีฬามีอัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ตามที่กำหนดไว้ว่า “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไก สำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคมและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ” จึงได้กำหนด ยุทธศาสตร์การพัฒนาระยะเวลา 5 ปี ข้างหน้า เพื่อการขับเคลื่อนและพัฒนาการกีฬาไทยไปในทิศทางที่เหมาะสม บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมให้เกิดความรู้และความตระหนักรู้ด้านการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การยกระดับการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาในข้อที่ 1 – 3 จะเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาการกีฬาของประเทศตั้งแต่ ระดับพื้นฐาน มวลชน จนต่อยอดไปสู่ความเป็นเลิศและอาชีพ ซึ่งจะเป็นการสร้างรากฐานที่มั่นคงทางสุขภาวะและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน ในส่วนประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 จะเป็นการขับเคลื่อนการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ จากทั้งสามประเด็นแรกอันจะเป็นนำไปสู่ความมั่งคั่งของประเทศอีกทั้งจะช่วยให้เกิดการหมุนเวียนด้านเงินทุนในการพัฒนา การกีฬาอย่างต่อเนื่อง สำหรับยุทธศาสตร์ประเด็นที่ 5 และ 6 จะเป็นการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการกีฬาในองค์กรวม ซึ่งจะทำให้การขับเคลื่อนประเด็นยุทธศาสตร์ทั้งสี่บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6

ในที่ผู้วิจัยขออนุญาตกล่าวถึงยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาแบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยมี การสนับสนุนการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการกีฬา อาทิ ธุรกิจการผลิตเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา ธุรกิจ เพื่อการบริการเกี่ยวกับการกีฬา ธุรกิจการจัดกิจกรรมการแข่งขันต่างๆ รวมถึงสถาบันพัฒนากีฬาอาชีพทุกระดับ พร้อมทั้งมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และจัดตั้งเมืองกีฬา เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการศึกษาของภูมิภาค

1. เป้าประสงค์

1.1 อุตสาหกรรมการกีฬาได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจังจากภาครัฐและได้รับการสนับสนุนจากสถาบันการเงินต่างๆ นอกเหนือจากภาครัฐ รวมทั้งมีระบบการบริหารจัดการที่ดีโดยเฉพาะเรื่องฐานข้อมูล

1.2 การกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) ได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจัง และ เมืองกีฬา (Sport City) ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการกีฬา

1.3 อุตสาหกรรมการกีฬามีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลต่อการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นและสร้างมูลค่าเพิ่มทาง เศรษฐกิจให้ประเทศไทยอย่างมีเสถียรภาพ

2. ตัวชี้วัด

2.1 จำนวนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการกีฬา มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

2.2 การลงทุนจากภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการกีฬาไทย มีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าอัตรา การเติบโตของมูลค่า GDP

2.3 มูลค่าการส่งออกทางการกีฬาโดยรวม มีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

2.4 จำนวนกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬามีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ต่อปี

2.5 มีการจัดตั้งเมืองกีฬาแห่งแรกได้สำเร็จ

3. แนวทางการพัฒนา

3.1 ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการกีฬา

1) เสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนและพัฒนาอุตสาหกรรมและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ในประเทศ โดยการร่วมมือกับส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนการประกอบธุรกิจ การกีฬาโดยการจัดหาแหล่งเงินกู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) จัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์เพื่อจูงใจ ธุรกิจกีฬาจากต่างประเทศให้เข้ามา ลงทุนในประเทศไทยและส่งเสริมการพัฒนาองค์ความรู้ในเรื่องแผน ธุรกิจ (Business Plan) ทางการกีฬาให้แก่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งเสริมการผลิตอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาในประเทศไทย พร้อมทั้งให้ส่วนราชการและหน่วยงานผู้ใช้อุปกรณ์กีฬาพิจารณาใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตและจำหน่ายโดยผู้ประกอบการไทย ร่วมมือกับ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเครือข่ายเพื่อส่งเสริมผู้ผลิตผ่านช่องทางต่างๆ เพื่อผลักดันให้ประเทศไทย เป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้ากีฬาของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2) กำหนดมาตรการการอำนวยความสะดวกด้านพิธีทางศุลกากรในการนำเข้าและส่งออกผลิตภัณฑ์ ทางการค้าโดยการพิจารณาขบวนภาษีจากการนำเข้าสินค้ากีฬาบางประเภทเพื่อใช้ในการศึกษาฝึกซ้อม และการแข่งขัน รวมไปถึงอุปกรณ์กีฬาที่ไม่สามารถผลิตในประเทศได้ร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการตรวจสอบประมวลกฎหมาย ที่มีปัญหาและปรับปรุงแก้ไขพิกิตศุลกากรของสินค้าบางประเภทที่ยังขาดความชัดเจน และสร้างมาตรการเพื่อป้องกัน การนำนโยบายการยกเว้นภาษีไปใช้ในแนวทางที่ต่างไปจากเจตนารมณ์และหลักการของการกีฬา

3) พัฒนาระบบข้อมูลเฉพาะสำหรับอุตสาหกรรมการค้า โดยการพัฒนาฐานข้อมูลเฉพาะ และให้มีหน่วยงานกลางที่กำกับ ติดตาม และประเมินการพัฒนาอุตสาหกรรมการค้าของประเทศโดยใช้ฐานข้อมูลเฉพาะด้านที่ได้รับ การพัฒนาขึ้น เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ สามารถวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมการค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 พัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism)

1) ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์กิจกรรมทางการกีฬาที่จัดขึ้นโดยทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อเพิ่มจำนวน นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา โดยการบูรณาการให้เกิดการร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว เชิงกีฬา จัดปฏิทินกลางสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางต่างๆ และการทำ roadshow เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้คนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประสานการทำงานร่วมกับประชาชนในท้องถิ่นเพื่อแสวงหา โอกาสในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ พร้อมทั้งผลักดัน ให้ประเทศไทยเป็น Sport Hub ของภูมิภาค

2) ความพร้อมและผลักดันให้ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬา การประชุมกีฬา และมหกรรมกีฬาระดับนานาชาติโดยการพัฒนาและเตรียมความพร้อมในการเสนอตัวเพื่อเป็นเจ้าภาพในการจัดกิจกรรม การกีฬา การจัดประชุมเกี่ยวกับการกีฬา การแข่งขันกีฬาระดับสากลหรือ World Event ต่างๆ พร้อมทั้งสร้าง ความร่วมมือกับภาคเอกชนในระยะยาวเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรภายในประเทศให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ส่งเสริมบุคลากรทำหน้าที่สำคัญในการต้อนรับและจูงใจให้เกิดการจัดงานกิจกรรมกีฬาในระดับสากล

3) ผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคด้านการเก็บตัวและฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬาต่างชาติ โดยการจัดตั้งศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติแห่งแรกในส่วนกลางและเตรียมความพร้อมจัดให้มีศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติประจำภูมิภาค ส่งเสริมให้การบริการของศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติเป็นไปตามมาตรฐานสากล ในประเภทกีฬาที่ให้บริการในศูนย์ฝึกโดยแสวงหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกสอนกีฬาให้เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยเพื่อยกระดับมาตรฐาน และส่งเสริมให้ประเทศไทย เป็นศูนย์กลางการฝึกซ้อมกีฬาของ ASEAN โดยเริ่มจากนักกีฬาจากประเทศในกลุ่ม CLMV ผ่านการประชาสัมพันธ์ ด้วยสื่อต่างๆ

4) ศึกษาพัฒนาเมืองกีฬาต้นแบบ และวางแผนการจัดตั้งเมืองกีฬาในทุกภูมิภาคทั่วประเทศ โดยการ กำหนดขอบเขต แนวทาง และคุณลักษณะเมืองกีฬาต้นแบบ และทำการประเมินเพื่อคัดเลือก จังหวัดที่เหมาะสม สำหรับการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sport City) วางแผนประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย เสริมสร้างความร่วมมือกับเอกชนเพื่อระดมทุนจัดสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ในกระบวนการสร้างเมืองกีฬาและวางแผนจัดกิจกรรมในเมืองกีฬาและประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความสนใจและเป็นต้นแบบ สำหรับการพัฒนาเมืองกีฬาในภูมิภาคอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้เมืองกีฬาประจำภูมิภาคควรมีคุณลักษณะเฉพาะของภูมิภาค

กรอบแนวความคิดในการจัดตั้งเมืองกีฬา

1. การศึกษาแนวคิดการจัดตั้งเมืองกีฬาในต่างประเทศ คณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม การศาสนา คุณธรรม และจริยธรรม สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ ได้ทำการศึกษาและตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องของเมืองกีฬา (Sport City) ของประเทศในภูมิภาคต่างๆ โดยเฉพาะจากประเทศที่มีศักยภาพในด้านการกีฬาที่มีการพัฒนา ประเทศหรือพื้นที่ให้ก้าวขึ้นเป็นเมืองกีฬา ซึ่งเป็นที่รู้จักและยอมรับกันทั่วไปในสังคมโลก ปรากฏผลโดยสรุป ดังนี้

1.1 เมืองกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการให้บริการการศึกษาและสร้างคุณภาพชีวิต (Sport for Life) ให้แก่ ประชาชน นักกีฬา และนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถพัฒนาไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีทางในการดำเนินชีวิตไปสู่สังคมแห่งการออกกำลังกายและเล่นกีฬา (Sport Community) และการสร้างระเบียบวินัยและ ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ประชาชน (Social Regeneration) โดยเมืองกีฬานี้จะมีโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย สนามกีฬา สถานที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ และสถาบันการศึกษาที่มีองค์ความรู้ในเรื่องการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง และเกิดประโยชน์ตามที่ต้องการ ซึ่งอาคารสถานที่ดังกล่าวสามารถ รองรับการจัดการแข่งขันกีฬาระดับโลก (Sport Event) ได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถสร้างความประทับใจ ให้แก่ชาติที่เข้าร่วมการแข่งขัน และผู้ชมทั่วโลก

1.2 เมืองกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างและพัฒนา นักกีฬา เพื่อความเป็นเลิศ (Sport for Excellence) สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศจนเป็นที่รู้จักในระดับโลก โดยการสร้างและพัฒนา นักกีฬา ที่มีพรสวรรค์ (Talent) ตั้งแต่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนกีฬา (Sport Academy School) และพัฒนาต่อเนื่อง ในศูนย์พัฒนานักกีฬา (Sport Center) ซึ่งมีอุปกรณ์และบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถตามหลักการวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อพัฒนาให้เป็นนักกีฬาทีมชาติที่มีขีดสมรรถนะระดับโลก (Elite Athlete) ต่อไป

1.3 เมืองกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ โดยการ พัฒนา อุตสาหกรรมกีฬา (Sport Industry) อย่างเป็นทางการ โดยการจัดกิจกรรมการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย การจัดการฝึกอบรมกีฬาประเภทต่างๆ และการจัดการแข่งขันกีฬาควบคู่ไปกับการ

ท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ (Sport Tourism) รวมทั้งการให้บริการที่พักและการขนส่งระหว่างที่พักและสนามกีฬาที่มีความสะดวกสบาย ให้แก่นักกีฬา นักท่องเที่ยว และผู้ที่สนใจทั่วโลก

2. แนวความคิดการพัฒนา กีฬาและเมืองกีฬาในประเทศไทย คณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม การศาสนา คุณธรรม และจริยธรรม สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ จึงได้ทำการศึกษา และตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องของเมืองกีฬา (Sport City) ของประเทศไทย พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเมืองกีฬา ดังต่อไปนี้

2.1 (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564) การพัฒนาประเทศในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 มุ่งเน้น การสร้างกลไกในการจัดทำนโยบายสาธารณะที่ต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อสุขภาพตามแนวคิดทุกนโยบาย ที่ห่วงใยสุขภาพ โดยบูรณาการการทำงานทุกภาคส่วนและมีความเชื่อมโยงตั้งแต่ต้นนโยบายระดับชาติ พื้นที่ และ ชุมชน ที่จะนำไปสู่การสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการมีสุขภาพดีและให้ความสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรม การกีฬาอย่างครบวงจร โดยเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศ จากกิจกรรมและธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมกีฬา ดังนี้

2.2.1 ส่งเสริมกิจกรรมการกีฬาเพื่อสร้างรายได้รวมทั้ง สนับสนุนการจัดมหกรรมการกีฬานานาชาติ การเป็นเจ้าภาพงานกีฬาระดับโลก และการจัดงานประชุมวิชาการนานาชาติด้านการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา และ วิทยาศาสตร์การกีฬา

2.2.2 ส่งเสริมธุรกิจและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ทั้งในอุตสาหกรรมการกีฬา และธุรกิจ บริการที่เชื่อมโยงกับการกีฬา อาทิ ธุรกิจอุปกรณ์กีฬา ธุรกิจสถานที่การแข่งขันกีฬา และธุรกิจการฝึกสอนนักกีฬา

3. ส่งเสริมกิจกรรมด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์เพื่อการสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชน มีความตระหนักถึงความสำคัญของการกีฬาและกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมการกีฬาและนันทนาการมากขึ้น

2.2 (ร่าง) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 – 2564) โดยกำหนดเรื่องเมืองกีฬาไว้ใน ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อเป็น ส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ มาตรการที่ 4.2 การพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) โดยมีสาระสำคัญคือให้มีการศึกษาพัฒนาเมืองกีฬาต้นแบบ และวางแผนการ จัดตั้งเมืองกีฬาในทุกภูมิภาคทั่วประเทศ ทั้งนี้มีความประสงค์ให้เมืองกีฬาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการ ขับเคลื่อนการกีฬา และเป็นปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน และไม่ใช่ว่าเป็นเพียงการมุ่งเน้นในเรื่องการจัดกิจกรรมการกีฬา ขั้นพื้นฐาน และกีฬาเพื่อมวลชนเท่านั้น

2.3 นโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เมืองกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ โดยการพัฒนา อุตสาหกรรมกีฬา (Sport Industry) อย่างเป็นรูปธรรม โดยการจัดกิจกรรมการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย การจัดการ

ฝึกอบรมกีฬาประเภทต่างๆ และการจัดการแข่งขันกีฬาควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ (Sport Tourism) รวมทั้งการให้บริการที่พักและการขนส่งระหว่างที่พักและสนามกีฬาที่มีความสะดวกสบาย ให้แก่นักกีฬา นักท่องเที่ยว และผู้ที่สนใจทั่วโลก นโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เมืองกีฬาควรมีลักษณะเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมและมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาที่มุ่งเน้นการฝึกซ้อมกีฬา การเล่นกีฬา การพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ การจัดการแข่งขันกีฬาในระดับต่าง ๆ โดยส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน

3. แนวทางการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sport City) กำหนดแนวคิด เป้าหมาย และแนวทางการจัดตั้งเมืองกีฬา ดังนี้

3.1 กรอบแนวคิด (Concept) ในการจัดตั้งเมืองกีฬา “เมืองกีฬา” คือ จังหวัดหรือพื้นที่ทางการปกครองที่มีความพร้อมในการพัฒนาและจัดกิจกรรม การกีฬา เพื่อประโยชน์ สุขภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน การสร้างความเป็นเลิศ การพัฒนาองค์ความรู้ ทางการศึกษา การฝึกซ้อม และการจัดการแข่งขันกีฬา รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาครัฐและภาคประชาสังคม ซึ่งมีลักษณะเป็นเมืองที่มีความโดดเด่นในด้านการบริหารจัดการกีฬาในด้านต่างๆ กล่าวคือ

3.1.1 สามารถให้บริการการกีฬาและสร้างคุณภาพชีวิต (Sport for Life) ให้แก่ประชาชน นักกีฬา และนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถพัฒนาไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีทางในการดำเนินชีวิต ไปสู่สังคมแห่งการออกกำลังกายและเล่นกีฬา (Sport Community) และการสร้างระเบียบวินัยและส่งเสริม คุณธรรมจริยธรรมให้แก่ประชาชน (Social Regeneration) โดยเมืองกีฬานี้จะมีโครงสร้างพื้นฐานประกอบด้วย สนามกีฬา สถานที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ และสถาบันการศึกษาที่มีองค์ความรู้ในเรื่องการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง สามารถรองรับการจัดการแข่งขันกีฬาระดับโลก (Sport Event) ได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถสร้างความประทับใจให้แก่ชาติที่เข้าร่วมการแข่งขัน และผู้ชมทั่วโลก

3.1.2 สามารถสร้างและพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (Sport for Excellence) สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศจนเป็นที่รู้จักในระดับโลก โดยการสร้างและพัฒนานักกีฬาที่มีพรสวรรค์ (Talent) ตั้งแต่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนกีฬา (Sport Academy School) และพัฒนาต่อเนื่องในศูนย์พัฒนานักกีฬา (Sport Center) ซึ่งมีอุปกรณ์และบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถตามหลักการวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อพัฒนา ให้เป็นนักกีฬาทีมชาติที่มีขีดสมรรถนะระดับโลก (Elite Athlete) ต่อไป

3.1.3 สามารถสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬา (Sport Industry) และการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ (Sport Tourism) อย่างเป็นรูปธรรม อาทิ การจัดกิจกรรมการเล่นการกีฬา การออกกำลังกาย การจัดการฝึกอบรมกีฬา และการจัดการแข่งขันกีฬาประเภท ต่าง ๆ ในระดับนานาชาติและระดับโลก รวมทั้งการให้บริการที่พักและ

การขนส่งระหว่าง ที่พักและสนามกีฬาที่มีความสะดวกสบายให้แก่นักกีฬา นักท่องเที่ยว และผู้ที่สนใจทั่วโลก

3.2 เป้าประสงค์(Objective) สามารถกำหนดเป้าประสงค์เพื่อใช้ในการกำหนดแนวทางการจัดตั้งเมืองกีฬาที่มีความ สอดคล้องกับเป้าประสงค์หลักตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ที่ต้องการในอีก 5 ปีข้างหน้า ดังนี้

3.2.1 สามารถให้บริการการกีฬาและสร้างคุณภาพชีวิต (Sport for Life) ให้แก่ประชาชน นักกีฬา และนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถพัฒนาไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีทางในการดำเนินชีวิต ไปสู่สังคมแห่งการออกกำลังกายและเล่นกีฬา (Sport Community) และการสร้างระเบียบวินัยและส่งเสริม คุณธรรมจริยธรรมให้แก่ประชาชน (Social Regeneration)

3.2.2 สามารถสร้างและพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (Sport for Excellence) สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศจนเป็นที่รู้จักในระดับโลก

3.2.3 สามารถสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬา (Sport Industry) และการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงท่องเที่ยวอันันทนาการ (Sport Tourism) อย่างเป็นรูปธรรม

3.3 แนวทางการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sport City) เพื่อให้บรรลุกรอบแนวคิดและเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ จะมีการวิเคราะห์หาแนวทางการดำเนินการที่มีความสอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 กล่าวคือ

3.3.1 แนวทางการให้บริการการกีฬาและสร้างคุณภาพชีวิต (Sport for Life) 1) จัดตั้งและพัฒนาจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดให้เป็นเมืองกีฬาที่ครอบคลุมทั่วทุกภาค ของประเทศ โดยพิจารณาคัดเลือกจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดที่มีปัจจัยสำคัญที่จะสามารถพัฒนาไปสู่เมืองกีฬาได้ 2) ส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนในทุกตำบลของจังหวัดดังกล่าวตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านสุขภาพทางกายและสุขภาพจิตใจ 3) ส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนในทุกตำบลของจังหวัดดังกล่าวหันมาให้ความสนใจในการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาในประเภทต่างๆ มากยิ่งขึ้น 4) จัดหาและพัฒนาบุคลากรกีฬาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาอยู่ประจำทุกตำบลของจังหวัดดังกล่าว เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน นักกีฬา เด็กและเยาวชนในชุมชนในเรื่องการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาที่ถูกต้อง

3.3.2 แนวการสร้างและพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (Sport for Excellence) 1) แสวงหานักกีฬาที่มีพรสวรรค์ (Talent Identification) ในท้องถิ่นตั้งแต่เยาวชน และพัฒนาให้มีขีดความสามารถทางกีฬาตามเส้นทางการพัฒนานักกีฬา (Athlete Pathway) อย่างเป็นระบบ และเป็นมาตรฐานตามหลักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา 2) ก่อสร้างและพัฒนาสถานที่เก็บตัวฝึกซ้อมที่มีความทันสมัย ตามมาตรฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา 3) จัดตั้งและพัฒนาสถาบันการศึกษาในพื้นที่ที่สามารถสร้างบุคลากรที่เกี่ยวข้อง กับกีฬาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการ

กีฬาใน โดยให้มีความรู้ความสามารถในด้านที่เกี่ยวข้องกับกีฬาและ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการศึกษา ในภาพรวมของจังหวัดและของประเทศได้อย่างต่อเนื่อง

3.3.3 แนวทางการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ ด้วยอุตสาหกรรมกีฬา (Sport Industry) และการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) อย่างเป็นรูปธรรม 1) ส่งเสริมให้เกิดการสร้างอุตสาหกรรมกีฬาในด้านต่าง ๆ โดยอาจจะต้องมี มาตรการพิเศษให้แก่เมืองกีฬาเพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรม 2) มีสถานกีฬาและมีการจัดการแข่งขันกีฬาประเภทกีฬาโอลิมปิก ในระดับ ซิงแชมป์โลกและการแข่งขันกีฬา อาเซียอย่างต่อเนื่อง ภายใต้การบริหารจัดการสถานที่ การออกกำลังกายและสถานกีฬาที่เป็นมาตรฐาน สามารถตอบสนองความต้องการของนักกีฬา ประชาชน และนักท่องเที่ยวในทุกเพศ ทุกวัย รวมทั้งคน พิการอย่างมีประสิทธิภาพ 3) มีการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ โดยมุ่งเน้นการ จัดการ แข่งขันกีฬาที่เป็นที่นิยม และกีฬาของไทยที่เป็นที่สนใจของต่างชาติ 4) มีสถาบันการศึกษาที่ เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการกีฬาในระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ในด้านนี้ให้แก่ หน่วยงานหรือสมาคมกีฬาในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง 5) มีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่มีความเป็นมืออาชีพ ในด้านการบริหาร จัดการรายการแข่งขันในระดับโลก และการจัดกิจกรรมที่มีผู้เข้าชมหรือ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมาก

4. ปัจจัยสู่ความสำเร็จ (Critical Success Factor) ของแนวทางการจัดตั้งเมืองกีฬา

4.1 การกำหนดจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดที่จะจัดตั้งเป็นเมืองกีฬา จะต้องพิจารณาโอกาสหรือ ความน่าจะเป็นที่จะสามารถดำเนินการตามแนวทางต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าประสงค์ความ พร้อม หรือข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ

4.2 ควรจะต้องกำหนดเป็นโครงการนำร่อง (Pilot Project) ในจังหวัดต่าง ๆ และมีการ แต่งตั้ง คณะกรรมการหรือคณะทำงานบริหารโครงการ เพื่อบูรณาการการดำเนินการของหน่วยงาน รับผิดชอบหลักและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนต่อเนื่อง และสามารถนำไปกำหนดไว้ใน แผนปฏิบัติการของหน่วยงานที่มี ทรัพยากรและงบประมาณรองรับที่ชัดเจน

4.3 ในกรณีที่จังหวัดได้พยายามพัฒนาขีดความสามารถของตนเองเพื่อให้สามารถเข้าสู่ ปัจจัยสู่ความสำเร็จ (Critical Success Factor) แล้ว แต่ไม่ได้รับการพิจารณาเป็นเมืองกีฬา หรือขาด คุณลักษณะ ที่ครบถ้วนในรับการคัดเลือก ในขณะที่จังหวัดนั้นยังมีความโดดเด่นหรือมีขีดความสามารถ เฉพาะในเรื่องของ กีฬาเฉพาะทางหรือเฉพาะชนิดกีฬา จึงสามารถได้รับการยกระดับเป็น ถิ่นกีฬาเฉพาะ ทาง (Sport Town) ที่เป็นแนวทางของเมืองเซนได ประเทศญี่ปุ่น ทั้งนี้ Sport Town จะได้มีการพัฒนา ชนิดกีฬาที่รับผิดชอบให้มี ความเชี่ยวชาญเป็นการเฉพาะและเป็นที่ยอมรับในวงการกีฬา

แนวทางการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของชาติ ด้วยอุตสาหกรรมการกีฬา (Sport Industry) และการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงท่องเที่ยวและนันทนาการ (Sport Tourism) อย่างเป็นรูปธรรม

- ส่งเสริมให้เกิดการสร้างอุตสาหกรรมการกีฬาในด้าน ต่าง ๆ อาทิ เสื้อผ้า อุปกรณ์กีฬา ศูนย์บริการการ ออกกำลังกาย และสถานกีฬาสำหรับการจัดการฝึกอบรม นักกีฬาและบุคลากรการกีฬา จากต่างประเทศ เป็นต้น โดยอาจจะต้องมีมาตรการ พิเศษให้แก่เมืองกีฬา เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนา อุตสาหกรรมการกีฬา ดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรม

- มีการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและนันทนาการ โดยมุ่งเน้นการจัดการแข่งขันกีฬาที่เป็นที่นิยม และกีฬา ของไทยที่เป็นที่สนใจของต่างชาติ อาทิ กอล์ฟ ดำน้ำ และกีฬาทางน้ำ ปีนหน้าผา มอเตอร์สปอร์ต วิ่ง ไตรกีฬา จักรยาน เจ็ทสกี มวยไทย และเรือยาวประเพณี

- มีสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการกีฬาในระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ในด้านนี้ให้แก่หน่วยงานหรือสมาคมกีฬาในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

- มีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่มีความเป็น มืออาชีพในด้านการบริหารจัดการรายการแข่งขันในระดับโลก และการจัดกิจกรรมที่มีผู้เข้าชมหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมาก

พื้นที่เมืองกีฬา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดย การกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) ได้ดำเนินการคัดเลือก จังหวัดต้นแบบในการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sports City) ตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2560 - 2564) ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมกีฬา แบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ ในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬา (Sports Industry Promotion) การกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว (Sports Tourism) และการจัดตั้งเมืองกีฬา (Sports City) คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกเมืองกีฬา ได้มีการเปิดรับสมัครจังหวัดที่มี ความประสงค์เสนอตัวขอเป็นเมืองกีฬา (Sports City) เมื่อเดือนพฤษภาคม โดยทั้ง 6 จังหวัด ได้ยื่นเอกสารเสนอตัวเป็นเมืองกีฬา และผู้แทนของแต่ละจังหวัดมานำเสนอข้อมูลแสดงความพร้อมต่อคณะกรรมการฯ เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ทั้ง 6 จังหวัด มีศักยภาพเหมาะสมที่จะได้จัดตั้งเป็นเมืองกีฬา โดยคุณสมบัติทั้ง 4 ด้านที่กำหนด ประกอบด้วย 1. การส่งเสริมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย, 2. การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ, 3.การจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และ 4.การส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาและการท่องเที่ยว และ"การเป็นเมืองกีฬานั้น จะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนในจังหวัดหันมาเล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำ การพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ จัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ และส่งเสริมอุตสาหกรรมกีฬาในจังหวัดเป็นไปอย่างต่อเนื่อง รวมทั้ง ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็นศูนย์กลาง (Hub) ของ

ภูมิภาคในการเก็บตัวฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬาชาวต่างชาติ ที่จะสร้างรายได้ให้กับประเทศอีกด้วย” เมืองกีฬา (Sports City) ให้แก่ 6 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี, สุพรรณบุรี, บุรีรัมย์, อุตรดิตถ์, ศรีสะเกษ และกระบี่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

กฤษฎา เทวรักษ์พิทักษ์ (2550) โดยการศึกษาไดพบวาอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนในทุกสาขา อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนภาคเอกชนในทุกสาขา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนดัชนีราคาผู้บริโภคในไตรมาสก่อนหน้านั้นจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนภาคเอกชนรวม และการลงทุนด้านการก่อสร้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการลงทุนภาครัฐบาลในไตรมาสถัดไป จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนภาคเอกชนรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไตรมาสที่ผ่านมาเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนในทุกสาขา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จันทน์ อรุณสุวรรณ (2550) ได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างการลงทุนภาคเอกชน ภาวะการลงทุน และปัจจัยมีผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนของประเทศไทย ผลจากการศึกษาพบว่า แบบจำลองที่มี การกำหนดขึ้นเพื่ออธิบายถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนของประเทศไทย ตัวแปร อิสระในแบบจำลองอธิบายการลงทุนภาคเอกชนไตรมาสละ 97.01 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมี บทบาทต่อการลงทุนภาคเอกชนมากที่สุด มีนัยสำคัญในการอธิบายการลงทุนภาคเอกชนโดยวัดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 90 ส่วนอัตราดอกเบี้ย การลงทุนในภาคเอกชนในปีที่ผ่านมา และอัตราภาษีเงินได้ นิติบุคคลไม่มีนัยสำคัญในการอธิบาย เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับการลงทุนภาคเอกชนพบว่า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการลงทุนภาคเอกชนในทิศทางเดียวกันตรงตามสมมติฐาน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 ทำให้การลงทุน ภาคเอกชนเพิ่มขึ้น 3,620,643 ล้านบาท หนี้สาธารณะมีความสัมพันธ์กับการลงทุนภาคเอกชนในทิศทางตรงกันข้าม สอดคล้องกับสมมติฐานโดยที่เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ การเพิ่มขึ้นของหนี้สาธารณะ 1 พันล้านบาท จะทำให้การลงทุนภาคเอกชนลดลง 0.631 ล้านบาท

พงษ์รัตน์ รักษาศีล (2551) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของภาคเอกชนในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้การลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวสูงขึ้นและศึกษาว่าผลกระทบของปัจจัยเหล่านี้ต่อการลงทุนภาคเอกชนจะมีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไร โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ รายไตรมาสในช่วงปี พ.ศ. 2541 – 2549 โดยใช้สมการเชิงซ้อน (multiple regression analysis) และวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least squares --

OLS) ดวยโปรแกรม Eviews for Windows โดยผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณการลงทุนของ ภาคเอกชนส่วนใหญ่มาจาก ตัวแปรหุ่น (Dt) ซึ่งเป็นตัวแปรที่แสดงวิกฤติทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็น สถานการณ์การเงินบาทอ่อนตัว หรือน้ำมันที่ปรับตัวสูงขึ้น การชะลอตัวลงตามภาวะเศรษฐกิจโลก ภาวะ เงินเฟ้อที่ขยายตัวสูงขึ้น และการแพร่ระบาดของโรค SARS โดยปัจจัยที่รองลงมาคือ ปริมาณการลงทุน ของภาคเอกชนในไตรมาสที่ผ่านมา (It-1) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในไตรมาสเดียวกัน ของปีที่ผ่านมา (GDP t-4) ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ (INTt) และอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (Ext) ไม่มีผลกระทบต่อการลงทุนของภาคเอกชน

ฉัตรชัย จุสนิทธิ (2553) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงของภาคเอกชนในระบบเศรษฐกิจปัจจุบัน การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงของภาคเอกชนโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ตั้งแต่ไตรมาสที่ 2 ปี 2544 ถึง ไตรมาสที่ 2 ของปี 2552 จาก ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยผลการศึกษาพบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงไตรมาสที่ผ่านมา และปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ มีผลต่อการลงทุนทางตรงของภาคเอกชน ในทิศทางเดียวกัน อัตราดอกเบี้ย MLR มีผลต่อการลงทุนทางตรงของภาคเอกชน ในทิศทางตรงกันข้าม และส่งผลกระทบต่อการลงทุนทางตรงของภาคเอกชนมากที่สุด ดังนั้นรัฐบาลจึงควรให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายทางด้านอัตราดอกเบี้ย

ฐานัญญา โอชะพนม และคณะ (2559: บทคัดย่อ) ศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ขอบเขตของการศึกษาคือ เฉพาะประเทศที่มีการลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเฉลี่ยสูงสุด 20 ประเทศจากทั่วโลก ข้อมูลของประเทศที่มีการลงทุนที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลาเป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2556 รวมระยะเวลา 20 ปี ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อนและใช้วิธีการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ผลจากการศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GRt-1) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) และการเก็บภาษี (TAX) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติกับตัวแปรอิสระ พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ได้แก่ 1) อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GRt-1) 2) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) และ 3) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ได้แก่ 1) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) และ 2) ตัวแปรการเก็บภาษี (TAX)

พัชรภา สິงห์ธนสาร (2560) ศึกษางานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เขตตำบลแม่वंก อำเภอแม่वंก จังหวัดนครสวรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 3 เนินสมบูรณ์ ตำบลแม่वंก อำเภอแม่वंก จังหวัดนครสวรรค์ และศึกษาแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 3 เนินสมบูรณ์ ตำบลแม่वंก อำเภอแม่वंก จังหวัดนครสวรรค์ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือแบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model) ประชากรในการศึกษาคือชาวบ้านซึ่งเป็นหัวหน้าครัวเรือน ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 3 เนินสมบูรณ์ ตำบลแม่वंก อำเภอแม่वंก จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 101 ครัวเรือน ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ด้านเศรษฐกิจในมิติของรายได้ มีเพียง รายได้เฉลี่ยต่อคนของครัวเรือนเท่านั้นที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ส่วนรายได้จากอาชีพหลัก และรายได้จากอาชีพเสริมไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ในมิติของรายจ่ายประกอบไปด้วย รายจ่ายประเภทต้นทุนในการประกอบอาชีพ รายจ่ายที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และ รายจ่ายรวมทั้งหมดเฉลี่ยต่อคนในครัวเรือนล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ปัจจัยทางด้านการประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้ มีเพียงคนอายุมากกว่า 60 ปี มีอาชีพและรายได้เท่านั้นที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ส่วนคนอายุ 15-60 ปีเต็ม มีอาชีพและรายได้ และครัวเรือนมีการเก็บออมเงินไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ส่วนปัจจัยทางด้านสังคมมีเพียงคนในครัวเรือนไม่สูบบุหรี่เท่านั้นที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ส่วนคนในครัวเรือนไม่ดื่มสุรา (ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราว เฉลี่ยไม่เกินเดือนละ 1 ครั้ง), คนอายุ 6 ปีขึ้นไป ปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง, คนสูงอายุได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน หมู่บ้าน/ชุมชน หรือภาครัฐ, คนพิการ ได้รับการดูแลจากคนในครัวเรือน หมู่บ้าน/ชุมชน หรือภาครัฐ และคนในครัวเรือนมี ส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของหมู่บ้าน/ชุมชนหรือท้องถิ่น เป็นปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลทางตรง ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Luintel; & Mavrotas (2005) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้การลงทุนภาคเอกชนเปลี่ยนแปลงโดยการศึกษาในประเทศที่ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่ำ และปานกลาง รวม 24 ประเทศ ผลการศึกษาพบว่าอัตราดอกเบี้ยจะส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชนทั้งในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนภาคเอกชน และในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนการลงทุนภาครัฐบาลและอัตราเงินเฟ้อ จะส่งผลกระทบต่อในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนภาคเอกชน

Lesotlho (2006) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนภาคเอกชน ได้ทำการศึกษาในประเทศบอสวานา

โดยใช้วิธีสมการถดถอยเชิงซ้อน ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Multiple linear regression) เป็นเครื่องมือ ในการวิเคราะห์ โดยผลการศึกษาพบว่า อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ปริมาณสินเชื่อภาคเอกชน อัตราดอกเบี้ย และอัตราเงินเฟ้อ จะส่งผลกระทบต่อทิศทางเดียวกัน กับการลงทุนภาคเอกชน ส่วนการลงทุนภาครัฐบาล และอัตราแลกเปลี่ยน จะส่งผลกระทบต่อทิศทาง ตรงกันข้ามกับการลงทุนภาคเอกชน

จากการทบทวนวรรณกรรมปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนในธุรกิจภาคเอกชนเพื่อพัฒนาพื้นที่เมืองกีฬาตามนโยบายการปฏิรูปประเทศด้านกีฬาดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดได้ดังนี้

